

Cezarina Adamescu

MÂNA CU MIROS DE CULOARE

sau

VEȘNICUL EFEMER

-carte memorială Ionuț Cătălin Florea-

**Editura InfoRapArt
2013**

Copertă: *Colecția InfoRapArt*
Lector și corector: *Cristina Roșu*
Redactor: *Petre Rău*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ADAMESCU, CEZARINA

Mâna cu miros de culoare sau Veșnicul efemer /
Cezarina Adamescu - Galați: InfoRapArt, 2013

ISBN 978-606-8442-14-3

821.135.1-32

I. VEȘNICUL EFEMER

**UN FIU AL DOBROGEI
VĂZUT ÎNTR-O SUITĂ DE IPOSTAZE**

SUB SEMNUL INFINITULUI

N-am să spun povestea lui. Au spus-o alții. Mai bine, mai succint, mai esențial. Pot doar să însăilez povestea cărților mele dedicate lui Ionuț Cătălin Florea. Dar nici acest lucru nu are cine știe ce relevanță. Și mă tem că n-ar interesa pe nimeni. Sunt doar niște frământări ale mele, legate de actul creației în sine. De compatibilitatea și incompatibilitatea între diferitele specii de artă. Despre receptare și empatie. Despre indiferență. Se știe, artiștii, indiferent de modalitatea lor de expresie, plătesc scump libertatea creației. N-am întâlnit artist fericit nicio dată. Fericirea lor este împlinirea în artă. Ei își sunt lor înșiși de ajuns. Își sunt bucurie și fericire, atunci când au realizat o creație, cât de mică. Restul sunt amendamente.

Omul și arta - două entități complementare care totuși se confruntă. Din această confruntare, arta iese aproape întotdeauna învingătoare. Diferența dintre ele e legată de moarte. Omul dispare. Artă rămâne, purtând semnele, amprente și monadele omului. Îl continuă în timp și în veșnicie.

Tocmai lucram la volumul acesta, al treilea în ordinea scrierii, dedicat acestui subiect delicat, pentru că delicat și sublim fusese și eroul cărților mele, delicată și situația, delicate și misterioase și căile comuniunii în spirit.

Așteptam de la mama artistului unele date biografice pentru prelucrare și așternere între coperti de carte. Așa cum stabilisem la publicarea celorlalte două cărți, „*Răstignire pe lacrimă*” - colaj de grafică poetică, de fapt,

un album memorial cu desenele artistului și versurile mele și „*Vitrării pe zăpada memoriei*” - *Ionuț Cătălin Florea* - un pictor cu suflet universal, ambele apărute în luna mai 2012 la editura Sinteze din Galați.

Am așteptat mult și bine și mai aștept încă. O vară și o toamnă, fără niciun semnal. Mama își schimbase atitudinea și gândurile. Scriam la această carte când, distinsul scriitor Maximilian N. Popescu-Vella - o cunoștință veche - mă anunță telefonic să iau parte la lansarea volumului memorial pe care-l scrisese împreună cu Ecaterina Florea, frumos intitulat “*Litania*”, editura Epica Magna, Iași, 2012.

Faptul că autorii și prefațatorii au ales să continue munca pe care am început-o, dintr-un sentiment de datorie morală și dintr-o comuniune empatică de care nici eu nu eram conștientă, este laudabil. Nu avem dreptul să punem stavili sau monopol pe un subiect, sub pretextul futil și falacios, că noi am fost primii. Cu cât mai multe păreri, cu atât mai bine. O posteritate prodigioasă merită orice artist.

Însă, ideal ar fi fost să nu lucrăm în paralel, ci împreună. Astfel, ne-am fi putut completa în chip fericit, spre rotundul lucrării care-l are în centru pe acest tânăr ce a lăsat românilor o moștenire artistică uriașă.

Cine știe câte lucrări nu se vor mai scrie de acum înainte, sub impulsul drumului început de mine și al tăierii stufului dintre hățișuri, ca să se aleagă cărare lină spre culmile creației artistice!

Am intrat în posesia volumașului și l-am citit în aceeași zi. O carte rezonabilă. Numai un navigator putea să scrie despre ținutul Dobrogei, cu toate legendele și misterele lui, cu toate obiceiurile pescărești, atât de frumos. A introdus și povestea lui Ionuț în areal, în istoria

locului, pentru ca scrierea să capete farmec și nota de dramatism care se impunea în situația respectivă. Și nu în zadar, pentru că Ionuț Cătălin Florea și-a înscris demult numele pe harta acestei părți a țării, ducându-i mai departe numele. A depășit chiar fruntariile. Un nume predestinat să ajungă nemuritor. Prin arta lui care a învins vremelnicia.

Cărticica, o restituire memorială, așa cum subliniază prof. Nicolae Colceriu, într-o Notă de început, avea toate datele unei povești adevărate: cu pescari, lotci, băbăici și strapazane, felurimi de pești, scriitori, artiști plastici, un cărucior cu roțile, o mamă care jelește și un tânăr artist înzestrat de Dumnezeu cu darul picturii. Ba și cu năravuri din fire care, se știe, nu au lecuire. Volumul beneficiază de patru cuvântări înainte. Un scurt cuvânt al profesorului Nicolae Colceriu, intitulat: „Recviem pentru un vis”; „Doi oameni, un destin tragic și o carte de luat aminte” - o introducere scrisă de istoricul Tudose Tatu, un alt cuvânt al lui Ioan Ghe. Tofan, intitulat „Litania pentru copii” și o amplă prelegere despre filosofie, estetică și artă, întocmită extrem de profesional, cu trimiteri și note de subsol generoase, din marii filozofi ai lumii, alcătuită de dr. Mirel Florică și intitulată „Pacea prin Cultură! Plânsul artistului, gâlceava profetului și pedeapsa pentru Împărații acestei lumi”.

Început impresionant și, mai ales, intimidant, lăsând la o parte subiectul de un dramatism sfâșietor care descrie (dacă se poate descrie în cuvinte!) - zbuciumul sufletesc și durerea unei mame care și-a pierdut fiul.

Cărțile despre Ionuț Cătălin Florea nu trebuie neapărat să conțină mijloace de expresie literară nemai-pomenite și nemaifolosite. Mijlocul de expresie cel mai

autentic este realitatea, drama tânărul însuși, cel care a părăsit lumea aceasta la numai 27 de ani. Faptul că scriitorul Maximilian N. Popescu-Vella a ales epicul, narațiunea, plasând povestirea în străvechea Dobroge, printre oamenii ei simpli și destul de cinstiți, dă o notă de autenticitate lucrării. Documentaristul a dorit să păstreze numele adevărate ale persoanelor, într-un peisaj aproape fabulos, la granița dintre realitate și ficțiune - dovadă că harul lui scriitoricesc întrece închipuirea. Din acest punct de vedere, lucrarea poate fi socotită o biografie romanțată. Furat el însuși de poveștile Caterinei și ale Ilenei - aceasta din urmă aproape centenară - își domolește vocea auctorială și face loc mărturiilor protagoniștilor, cât ar fi ele de încărcate de dramatism. Oricât și-ar doza obiectivitatea, tot este furat de condei și lasă slobode valurile năvalnice ale trecutului picurate-n condei, care provoacă frisoane și celor ce povestesc, ca și ascultătorilor și cititorilor.

Mulți critici de artă s-au pronunțat asupra operelor rămase, după ce tânărul avea să plece spre un tărâm celest care se cerea pictat. Părerea lor a rămas înscrisă în Cartea de onoare de la Muzeul sătesc care poartă numele artistului din comuna I. C. Brătianu, din județul Tulcea. Iar unele impresii sunt cuprinse în cele două cataloage ale pictorului Ionuț Cătălin Florea. Muzeul se află cale de-o traversare cu bacul de la debarcader, pe malul de vizavi de Galați, la Mila 80, pe partea dreaptă a șoselei și se distinge din drum, pentru că, în curte se află bustul artistului.

Zaclău se numea satul unde mama artistului, Ecaterina Florea a amenajat, după dispariția fiului, acest muzeu memorial și unde, încă din curte, îi întâmpină pe vizitatori, bustul îngândurat al lui Ionuț Cătălin Florea, împodobit din timp în timp cu flori proaspete și candelă aprinsă în

permanență, de parcă cineva l-ar aștepta acasă pe tânărul dispărut, luminându-i calea cu lumânări sfinte.

Ziceam, pe bună dreptate, că am rămas surprinsă de apariția cărții „*Litania*”. Însă nu neapărat neplăcut surprinsă. Era pentru prima oară când mi se întâmpla ca, un manuscris de-al meu, o dată alcătuit, să fie socotit inutil și respins. Și asta, fără a fi citit. Ci pur și simplu pentru că altcineva preluase ideea, travaliul scrierii, fără ca nimeni să mă anunțe. Aș fi putut scrie așa, la nesfârșit.

M-am gândit îndelung ce ar fi de făcut. Era ca un copil care sta să se nască. Să-l ucid? Să-l nasc? Să-l lepăd și să-l dau uitării? Imposibil. Îmi intrase parcă în sânge, mă tulbura, mă neliniștea, mă chema cu o voce tainică. Nu puteam să mai dau înapoi. Deja scrisesem acest al treilea volum, care era aproape gata. Așteptam vești. Și veștile întârziiau. Vești care nu vor mai sosi niciodată. Așa se întâmplă în viață. Orizontul de așteptare al fiecăruia este altul. Degeaba ne amăgim că ne-am înțeles și așteptăm răspunsuri și gesturi de bunăvoință care nu vor sosi niciodată. Mai bine să nu aștepti nimic și să lași lucrurile în voia lor, să se întâmple, așa cum hotărăște bunul Dumnezeu.

Și „*Litania*” se depăna, spusă, când cu gura lui Maximilian N. Popescu-Vella, fie sub formă de amintire, cu gura mamei artistului. Este ca o preluare de lacrimă, la început ascunsă, apoi nestăvilită, care se prelinge pe relieful obrazului. Mai întâi am dus-o eu. Acum, alții. Și așa, se vor perpetua până la sfârșit. Sau și după sfârșit.

În cuvinte simple autorul transmite istorii tulburătoare. De acum un veac și mai bine, din strămoși. Istorii de viață și istorii de moarte. Cred că nimeni care a luat cunoș-

tință cu aceste drame, nu a rămas indiferent și a ținut să-și exprime compasiunea într-un fel sau altul.

De altfel, multe lucruri zadarnice am făcut în viață. Aș putea spune că mai multe lucruri degeaba, decât folositoare. Dacă ar fi să găsesc o motivație, aș spune că am scris aceste lucruri mai întâi PENTRU MINE. Apoi, pentru IONUȚ, de care m-am legat afectiv în chip iremediabil. Asta în caz că i-ar păsa cuiva.

Mulți autori scriu în mod frust, dur, conflictual, polemic, pentru a se răcori prin replică, a se război. Eu, când sunt în primejdie, când sunt depresivă, scriu foarte frumos, să mă salvez în felul acesta. Scrisul e pentru mine vitamină. Sufletească și trupească. Dar ce zic? Complex de vitamine care mă revigorează. Hrană naturală, sănătoasă. Cu cât scriu mai bine, mai frumos, mai îngăduitor, cu atât mă însănătoșesc și-mi trec toate durerile. Cartea aceasta trebuie citită în liniște, cu sufletul alb, pe îndelete, fără mânie și părtinire. E un omagiu adus artei și artistului.

Cuvintele scrise în Cartea de onoare a Punctului muzeal, gândurile, amintirile, evocările, mărturiile, restituirile și documentele din reviste și broșuri ca și din cataloagele de expoziție și pliantele de la expozițiile avute în timpul vieții ori în postumitatea artistului, reunite în cartea memorială a subsemnatei, sub titlul „Vitrării pe zăpada memoriei” - sunt ca desenele filigranate pe nisip - la țărm de nemurire - din spuma învoalată a meduzelor. Efemere și veșnice. Ele nu se vor risipi pentru că sunt cuvinte de împărtășire adunate între coperte și au fost scrise cu dragoste, cu pietate pentru un suflet plecat, cu o anume compasiune pentru sufletele din jur, rămase nemângâiate. Așa trebuie. Așa se cade. Indiferent câtă lume va înțelege. Fără acest ingredient numit îndeobște - dragoste - n-ar fi

putut să rămână la țărnul inimilor noastre, ci s-ar fi risipit în larg, la primul val mai potrivit.

Mă bucur că am avut onoarea să-l cunosc pe Ionuț, fie și sub acest chip, al tablourilor rămase, al gândurilor altora despre cel care nu mai este, dar a rămas în inimi și conștiințe.

E o mare artă să știi să lupți cu valurile vieții și rămâi la suprafață, când totul se duce de-a rostogolul. Chiar lumea dimprejur a pornit-o la vale și nu se mai poate opri din rostogolire. Încotro?

Poate că ochii vizionari ai artistului dobrogean au întrevăzut totul. Cine poate ști? Oricum, el și-a schițat fugitiv viziunile, imaginile lăuntrice și nu și-a pus stavili talentului care a izbucnit, neverosimil de tumultuos, tocmai în perioada cea mai dificilă a vieții lui.

Supraviețuirea prin artă. Supraviețuirea prin dragoste, prin dăruire și prinos sufletesc. Și dacă viața stă sub semnul finitului, de bună seamă că moartea va sta sub semnul infinitului, al veșniciei.

Rămâne ca noi, cei rămași, să fim încredințați de acest lucru și să ne abandonăm bunătații și iubirii transmise peste ani de dincolo de lumea aceasta, dintr-o realitate în care și noi, cândva, vom ajunge.

Și eu, venind să vă propun mirările mele, despre oameni și lucruri, despre nestatornicie și trădare, despre timp, despre naștere și nemoarte, despre așteptări în zadar, VÂND GRATUIT DIOPTRII PENTRU SUFLETE OARBE! Oarbe, surde și mute la gestul meu de devoțiune și pietate.

Dumnezeu să ne ajute!

Târziu de noiembrie, 2012

ZIUA PERSOANELOR CU DIZABILITĂȚI

Ieri, 3 decembrie a fost Ziua Internațională a Persoanelor cu dizabilități. S-a sărbătorit și la Teatrul Dramatic „Fani Tardini” din urbea mea. Un punct aparte în această manifestare a fost lansarea cărții „Litania” avându-i ca autori pe Ecaterina Florea și Maximilian N. Popescu-Vella, o carte omagială apărută recent, la Iași, la editura Opera Magna, pentru artistul Ionuț Cătălin Florea.

Trebuia să-mi prezint și eu cărțile dedicate aceluiași artist plastic, dispărut în urmă cu unsprezece ani.

Eu am lipsit de la manifestare dar m-au reprezentat cărțile mele. Ele sunt totdeauna acolo unde eu nu pot ajunge. Vorbesc pentru mine, mă apără, mă reprezintă.

Așa e în viață. Nu omul contează, ci ceea ce rămâne după el.

După Ionuț au rămas circa o mie de lucrări în creion, acuarelă, ulei, acryl ș.a. După mine vor rămâne circa o sută de cărți publicate, alte lucrări scrise împreună cu diferiți autori, prezența într-un mare număr de antologii, culegeri, albume, dicționare, ca și puzderia de articole, eseuri, grupaje de versuri și proză dintr-o sumedenie de reviste pe suport clasic și virtual, operă la care am trudit peste 40 de ani fără întrerupere. Mult, puțin? E tot ce am și tot ce pot să ofer lumii. Acum, și după ce nu voi mai fi. E tot ce am avut mai bun în mine.

Cred că Ziua Mondială a Persoanelor cu dizabilități a fost emoționantă, fiindcă a cuprins, pe lângă lansarea volumului „Litania” - un adevărat spectacol de muzi-

că și poezie, realizat de artiștii Teatrului Dramatic „Fani Tardini” din Galați. S-a recitat din versurile mele dedicate lui Ionuț-Cătălin, având ca sursă de inspirație tablourile și lucrările lui de grafică. Un album delicat, expresiv și reprezentativ, cu cele mai bune lucrări ale sale. Albumul se numește: „Răstignire pe lacrimă” și a apărut la Editura Sinteze din Galați, anul acesta, în vară.

Manifestări de acest fel dedicate persoanelor cu handicap au fost peste tot în țară, cu artiști renumiți și cu o prezență covârșitoare a persoanelor a căror zi a fost serbată ieri. Am văzut secvențe, la TV, din alte manifestări de acest gen.

Un strop de lumină în viața, destul de dificilă a persoanelor aflate în cărucior, a persoanelor lipsite de văz, auz ori cu alte afecțiuni locomotorii, pe care statul român le ignoră vădit, lipsindu-i de cele mai elementare mijloace de subzistență pentru ei și însoțitorii lor, obligându-i să fie prezenți la comisia de expertiză periodic, pe cei aflați în cărucioare mobile, cu unul sau ambele membre inferioare inerte sau chiar lipsă. Ca și când, din șase în șase luni, mâna sau piciorul lipsă ar crește la loc. Căroră nu li se oferă măcar medicamentele gratuit, ceea ce e de-a dreptul revoltător.

Trăim într-o țară care nu are grijă de fiii ei mai slabi care nu se pot descurca singuri. Ce fel de țară e aceasta, care-și respinge bolnavii, bătrânii, oamenii fără adăpost, fără serviciu, fără resurse materiale, oamenii sărmani socotiți rebuturile societății? Când ar trebui ca acestora să li se dea înțâietate la nivel de asistență socială, cu programe clare, consistente, angajante.

Ceea ce este cu adevărat miraculos în viața acestora este faptul că ei nu se plâng și nu se manifestă

exterior cu privire la handicapul lor. Sunt teribil de discreți, mereu cu zâmbetul pe buze, senini, plini de speranță, bucurându-se pentru fiecare clipă trăită alături de persoanele care le însoțesc. Ei prețuiesc viața și-și fac speranțe de viitor, iubind natura, arta, cultura, oamenii, îndeletnicirile simple care-i umple de bucuria lucrului împlinit și-i fac părtași la creație. E pentru mine un adevărat prilej de uimire și admirație față de ei, pentru că eu sunt o persoană care intră repede în panică, la cea mai mică durere sau tulburare fizică sau psihică. Da, sunt o persoană slabă și temătoare.

Ionuț Cătălin Florea a stat zece ani într-un cărucior cu roțile, a învățat să-și învingă durerile fizice și depri-marea și să meargă mai departe. A învățat, s-a perfecționat, a desenat, a demonstrat lumii că un handicap poate fi învins prin voință și dorință de viață. De aceea, el nu poate fi socotit un învins, ci un învingător.

O strașnică lecție de viață. Pentru mine și pentru alții. Câtă vreme voi mai fi în stare să alcătuiesc astfel de lucrări, înseamnă că nu m-am predat zădărnicii și morții.

4 decembrie 2012

CU BANII PENTRU ÎNMORMÂNTARE

Am scos la lumină această carte cu banii pentru înmormântare. Poate n-o să mor imediat. Poate Dumnezeu se îndură. Îi pitisem demult, într-un loc sigur. Între timp, înmormântările se scumpiseră. Stăteau degeaba banii acolo și așteptau. Îmi dădeau cu tifla. Mă mustrau. Mă împin-

geau de la spate. Îmi apăsau grumajii. Cei care trebuiau să se intereseze de carte, n-o făceau. Dacă nici ei...

Nu-mi place să stau cu mâna întinsă. Mai degrabă o ascund în buzunar. Am oroare să bat pe la uși, iar acestea să nu se deschidă sau să mi se trântască în nas.

O singură avere mai am pe lumea aceasta, pe care vreau s-o păstrez: demnitatea.

Am scris această carte pentru cineva care putea să-mi fie copil. Pe care nici măcar nu-l cunoscusem. Dar mi se vârâse în suflet. Nu mai puteam să-l scot de acolo. Și nici nu doream.

E ceva straniu și miraculos totodată.

Un copil dobrogean, mort de peste un deceniu. Care-mi apărea în vis, așa cum mi-l închipuisem.

Nimic întâmplător. Am descoperit că amândoi cunoscusem aceleași persoane: Tudor Manta, doctorul Radu Luciu, multe persoane din comuna Jijila.

Acum ne confruntăm la răscrucea celor două lumi. Eu de aici, el de dincolo. Mai mult decât o chemare. Un duh blând ne atinge frunțile. Trecea de la unul la celălalt.

N-o să mai pot muri după bunul meu plac. N-o să mai pot să-mi planific moartea. Moartea nu stă la chere-mul nimănui. E voluntară, e vie în trupul și sângele nostru, ne însoțește pașii în permanență. Sufletul stă la pândă.

Va trebui să-mi strâng la loc bănișorii, pentru clipa de grație. Monedă cu monedă. Ca să-i am de vamă.

Cartea însă, va rămâne să dea mărturie.

26 noiembrie 2012 - aproape iarnă

A SCRIE CU MINTEA SAU CU INIMA

Sunt scriitori care scriu cu mintea. Corect, tăios, rece, de o exactitate care sperie. Nici un pic de emoție, nici un fior. Ei transmit datele mesajului lor, lipsit de afecte. Eu nu știu cât de bine este. E o modalitate de scriere pe care o preferă unii cititori care nu vor să se piardă în noianul frazelor.

Alții scriu doar cu inima. Aici imaginația este cheia. Ea provoacă stări de emoție nestăpănită. Acești autori intră în poveste și trăiesc, alături de personajele lor, întâmplări aproape neverosimile.

Uneori se opresc și iau o pauză pentru că emoția este prea mare.

Eu fac parte din această a doua categorie.

Adică trăirea intensă a creației. O ardere pe rugul cuvântului. Un rug sacru. Un rug în care mulți se aruncă, dar puțini ies nevătămați. A arde fără de flacără, ori doar cu flacăra sacră, aceasta înseamnă a-ți dedica viața scrisului.

Ca să întreții acest foc, sunt necesare mii de ore de nesomn, o devoțiune uriașă, o dedicare totală, profundă, aproape mistică.

Intervine, desigur, un grad de subiectivism pe care vocea auctorială are grijă să-l sublinieze.

O scriere care nu provoacă emoții e uitată repede.

Parcă nici nu a fost scrisă.

Am scris cărțile pentru Ionuț, cu mâinile și vocea inimii.

Le-am scris pentru mine. Nu ca să-mi exerseze min-
tea sau mâna, ci ca să-mi exerseze inima.

Cât am reușit, numai Dumnezeu știe.

27 noiembrie 2012

SCRIERI, DESCRIERI

Nu e mai puțin adevărat că opera unui scriitor este în sintonie cu datele sale structurale. Există scrieri ingine-rești, strict matematice ori geometrice, piramidale, arhitec-turale, minuțios construite, migălite chiar, dar fără suflu. Adică nu respiră. Deși plac, nu reușesc să impresioneze. Nu emoționează. Nu au nebunia aceea histrionică menită să cucerească auditoriul care începe să bată din palme frenetic, aproape la fiecare frază. Iscusița și arta de a-i da pe spate pe cei ce le citesc.

Există o fascinație a scrisului și una a cititului.

Dacă ele nu concordă, se ajunge la o făcătură.

De asemenea, nu poți scrie ceva fascinant, dacă tu, ca scriitor, nu ești fascinat de subiect, de personaj, de atmosferă. Dacă nu intri tu, ca și creator, în acea poveste și de acolo să începi să-ți depeni discursul.

După un travaliu, poate de ani de zile și tot atâtea nopți, poți scrie ceva colosal, dar fără viață. Viața o dă doar duhul lucrării. Fără spirit, suntem niște păpuși animate doar de sforile care sunt mânuite de altcineva, care e adevăratul regizor, arhitect și constructor.

Am citit scrieri în care autorul era „pe dinafară”. Care scia, extrem de profesional, după toate regulile. Dar

nu reușea să cucerească. Nu-mi plac astfel de creații care nu mă impresionează, nu-mi trezesc emoții, nu fac ca pielea să mi se zburlească (și nu neapărat de frică sau de surescitare, ci de emoție).

După câteva pagini le recunosc și mintea și inima mea le resping aprioric.

S-au scris cărți care istorisesc drame profunde, nenorociri, experiențe-limită, dar care rămân undeva, la primul nivel, către suprafață.

Arta înseamnă emoție. Înseamnă cunoaștere. Înseamnă contopire, disipare în univers unde speră să întâlnești suflete pereche cu care să intri în empatie.

Feed-back-ul nu va întârzia atunci să apară și să călătorească de la unul la celălalt, în superbul, perfectul triumfi care e de origine divină, suma celor trei „c”: creator-carte-cititor.

În rest, nu tăcere, ci doar mormane de maculatură.

27 noiembrie 2012

UN TIMP AL REGRETELOR ȘI UNUL AL FĂGĂDUINȚEI

Se știe că, atunci când pleacă un om, lasă în urma lui multe regrete. Un noian peste golul imens care se cascadează în suflet, în casă, în viață.

Dacă toți cei rămași se lasă pradă acestor regrete, precum grimaselor din oglindă, am motive să cred că, viața lor se va schimba fundamental și nu vor mai putea să se ridice din nou.

Peste toate însă, se suprapune un timp al făgăduinței, al speranței, al unui nou început. E adevărat, nimic nu mai este așa cum era. Cuvântul de ordine este Dorul care hălăduie prin casă, pe afară, prin toate ungherele unde cel plecat și-a lăsat un strop din ființa sa materială. Și mai ales, spirituală.

După împlinirea datinilor, ce mai rămâne de făcut?

De cultivat memoria, de menținut trează amintirea, de răsfoit albume, însemnări, în care defunctul și-a pus amprenta. Dar când plecatul a lăsat în urma lui creații personale, o operă, un semn al trecerii sale vremelnice, un colț de veșnicie, toate acestea respiră în aerul casei. Prezența lui e aproape materială. Mulți din cei rămași o simt ca pe un duh blând.

Mai numeroși sunt morții decât viii. De milioane de ani, morții nu mai au loc sub pământ și ne invadează spațiile. Trăim laolaltă. Ne obișnuim cu ei, fac parte din identitatea fiecăruia. Cu morții, viețuim în intimitate.

Orice om, încă din naștere își cară propriii morți în spinare. Ca o legătură cu vreascuri. Uneori atârână greu și mergem cocoșați din această pricină. Alteori nici nu-i simțim, sunt ca fulgii de nea de pe umeri.

Suntem responsabili de ei, cu atât mai responsabili cu cât fac parte din noi.

Cine fuge de propriile poveri nu va avea parte de ceva care să-i ducă, la rândul lor în spinare.

Acest loc se câștigă. Și trebuie lăsat moștenire.

După ce timpul regretelor s-a scurs, ne integrăm în rândul celor care își iau povara și pleacă în sus, mai departe. Face parte din condiția umană.

Să nu ne ferim, așadar, de povara celor blajini care au făcut odinioară parte din viața noastră.

UN OM ȚINTUIT DESENEAZĂ NUDURI ÎN MIȘCARE

Poate că de nimic nu a fost fascinat mai mult artistul Ionuț-Cătălin Florea decât de mișcarea corpului uman. Aceasta s-a văzut în toate schițele sale având ca temă omul. Într-atât voia să-și cucerească dreptul la mișcare, că era aproape obsedat de ea. Liniile trasate de ele, sunt ferme, îngroșate, viguroase, așa cum își dorea să fie și trupul lui, ținut în pat cu roțile.

Cu toate acestea, nu lăsa să se vadă durerea și nefericirea care-i străbăteau trupul și sufletul. El era o fire deschisă, optimistă, împrăștiind în jur bunătate și speranță. Îi încuraja chiar pe ceilalți cu privire la starea lui de sănătate, ca să nu-i vadă nefericiți împrejurul său.

Ionuț Cătălin Florea, prin atitudinea lui curajoasă, poate fi considerat un exemplu de cum poate să-și învingă un om neputința.

Cu eforturi extraordinare, desigur. Cu sudoare. Cu sânge. Cu gemete și scrâșniri. Dar și cu un zâmbet fermecător, cu o lumină aparte, care-i străbătea chipul.

Nu voia să fie socotit un neputincios. La Universitatea de arte unde a studiat trei ani în calitate de audiant extern și a aflat secretele artei plastice, dorea să fie socotit un om normal, după cum și era, sufletește.

Chiar dacă trupul nu-l prea asculta.

Dacă ar fi trăit, și-ar fi depășit, fără doar și poate, dizabilitatea fizică.

Scriind acestea, gândul mă duce la strălucitul sportiv Mihăiță Neșu care, în urma unui accident la coloană, a rămas ținut în cărucior cu roțile. După câțiva ani de exerciții la sala de recuperare, Mihăiță Neșu a făcut progrese uriașe. În curând va merge din nou. Mesajul său optimist este transmis tuturor celor cu dizabilități (și nu numai) – din lumea întreagă. Prin fundația care-i poartă numele, el va reuși să-și câștige, nu doar sănătatea proprie, dar și pe cea a miilor de copii și tineri care, dintr-un motiv sau altul se află în aceeași situație.

Important este pentru om să nu-și piardă speranța.

29 noiembrie 2012

IERI, AZI ȘI DE-A PURURI

S-a scris, se scrie și se va mai scrie. Niciodată deajuns. Numele și talentul lui cer acest lucru. Despre strămoșii lui, despre părinți, despre copilăria lui dobrogeană, de la poalele munților Măcin și de pe plaurii bălților Zaclăului, Văcărenilor, Luncaviței, Garvănului, Isaccei, Jijilei, Greciului și altor localități, văzută prin oceanul făcut din stuf, al copilăriei, aceste ținuturi în care legendele prind viață. Cu personaje mitologice, dar și cu gospodari harnici, pescari din tată-n fiu, cu datinile și folclorul ucrainean, lipovenesc și turcesc laolaltă. O sumă de etnii și culte religioase care se înțeleg pe limba numită: conviețuire pașnică, îngăduință, respect reciproc. Nu e ușor când te închini, fiecare Dumnezeului tău și-ți urmezi tradiția strămoșească. Dar să-l tolerezi și pe vecinul tău,

care se închină altui Dumnezeu și păstrează alte datini, e și mai greu. Același cer deasupra tuturor. Aceleași ape bogate în hrană. Aceleași vânturi potrivnice în anotimpurile reci și ostile. Aceleași întineri verzi, coline domoale ale bătrânelor dealuri și vechilor munți de granit stratificați care aduc legende înăpoi și le redau oamenilor de azi. Frumuseți de negrăit. Frumuseți naturale, daruri ale lui Dumnezeu. Ținuturi binecuvântate.

Cetatea Dinogeția stă mărturie. Neclintită. Chiar dacă au rămas doar ruinele, ca niște colți sfărâmați dintr-o gingie bătrână.

Aceste ținuturi mirifice de la revărsarea Dunării în marea cea mare și neagră, au dat lumii, oameni de seamă, care au ridicat prestigiul țării în lume. Ei sunt fii ai Deltei și ai Dunării, fiii bălților și ai plaurilor dobrogene. Printre ei, un tânăr, abia intrat în adolescență, un tânăr firav, cu ochi de azur, adânci și curați. Ionuț-Cătălin, fiul soților George și Caterina Florea.

Spirit neliniștit, cercetător, suflet sensibil, cu abilități artistice. Un copil și un tânăr deosebit. Deși, aparent, la fel cu toți copiii Dobrogei.

O întâmplare nefastă avea să-i însemneze copilăria, cu durere, lacrimi, suferință. Destinul tânărului părea pecetluit definitiv.

Dar Dumnezeu, dacă ia ceva, oferă în loc altceva. Mai adânc, mai înalt. Luându-i trupul, membrele inferioare și cele superioare, i-a dat harul intrării în veșnicie. Prin artele plastice. Ionuț Cătălin s-a perfecționat la înalta școală de arte de la Linz, vreme de trei ani și a descifrat tainele culorilor și ale formelor. Limbajul estetic avea să fie însușit în cele mai mici amănunte. O sumă de tehnici: creion, ulei pe pânză, acuarelă, acryl.

Despre tablourile lui aveau să-și pună girul cei mai importanți critici de artă. Români și străini.

La retrospectivile sale au participat artiști, poeți, critici de artă. Și-au spus părerea, i-au recunoscut talentul și perspicacitatea, dinamica, intuiția și perseverența. Toate acestea, în doar câțiva ani de viață, în care a participat la expoziții de grup și personale. Cu mult mai multe sunt evenimentele organizate post mortem de către familia artistului. El are o postumitate notorie în țară și în lume. Expozițiile retrospective organizate în Italia, Franța, Austria, Germania, România dau mărturie.

Dobrogea se bucură că un fiu al acestor meleaguri a ajuns cunoscut în lume. Cu atât mai mult cu cât, Ionuț-Cătălin devenise, în urma accidentului de la 16 ani, o persoană cu dizabilități motorii, ceea ce nu l-a împiedicat să persevereze în împlinirea visului.

Ionuț-Cătălin Florea a devenit o emblemă a curajului, a triumfului spiritului asupra materiei. El este luat drept model de către tinerii care au oarecare talent și inspirație și își încearcă penelul pe șevalet.

Simezele românești nu ar fi destul de încăpătoare pentru cele circa o mie de lucrări de pictură și grafică lăsate moștenire țării de către Ionuț-Cătălin Florea. Și nici de lucrările care s-au adăugat în memoria lui. Ale copiilor, ale tinerilor, ale oamenilor maturi. Nimeni nu l-a uitat.

An de an, popularitatea, notorietatea lui au crescut și se caută și alte mijloace de diversificare a activităților care-l au în centru pe acest artist de excepție.

Cărți biografice, cărți și albume memorialistice, concursuri organizate *In memoriam*, expoziții personale, retrospective, tabere de pictură, sunt dovezi ale prețuirii de care se bucură artistul, nu numai în Dobrogea, dar și în

Galați, Brăila, Slobozia, Bacău, Iași, precum și alte locații care-i cinstesc memoria.

Anumiți specialiști în arte plastice s-au întrebat, ce s-ar fi întâmplat dacă Ionuț-Cătălin Florea ar fi trăit și s-ar fi vindecat de dizabilitatea de care a suferit mai bine de 10 ani. Cum ar fi evoluat arta sa.

Ar fi ajuns el unul din principalii artiști ai vremurilor noastre? Ar fi crescut și s-ar fi diversificat în alte mijloace de expresie?

Cert este că numele lui este astăzi cunoscut în cele mai depărtate locuri și că, grație mijloacelor electronice de comunicare, lucrările lui au ajuns să fie admirate și apreciate pretutindeni.

De ajuns să intri pe blogul personal și faci cunoștință cu o mare parte din opera lui, atât cât a conceput-o în timpul vieții sale. Dar și cu retrospectivile post-mortem, datorate mamei lui și familiei. An de an, se organizează tabere de pictură în localitatea natală, în alte județe și copiii se străduiesc să-i aducă dovezi de prețuire, așa cum numai ei știu. Adică sincer și dezinteresat. Tinerii artiști nu așteaptă răsplată. Răsplata lor o constituie omagiul adus unui pictor contemporan cu ei. Un pictor al lor care înțelegea la perfecție sufletul omenesc. Un pictor cu destin dramatic. Dar care, se bucură de fiecare dată, de acolo de unde este, când cineva, își amintește de el, în numele Artei plastice.

Forurile abilitate ar trebui să aibă mai multă considerație pentru un asemenea artist. Cu atât mai mult cu cât el a lucrat în condiții de excepție. În cărucior cu roțile, cu pensula sau creionul, legate de mâna stângă.

În eforturi supraomenești de a-și exprima sentimentele în artă.

Asemenea eforturi ar trebui mai mult cunoscute. Punctul muzeal din Comuna I.C.Brătianu, acolo unde Ionuț și-a desfășurat o parte din viață, până la accidentul nefast, ar trebui renovat, popularizat, devenit punct turistic al localității, alături de Cetatea Dinogetia, de alte case memoriale din Dobrogea. Scuzele cea mai frecventă, dar și cea mai penibilă este aceea că nu sunt bani, că nu e timp, că sunt alte priorități. Există mult entuziasm însă, din partea copiilor și a tinerilor, precum și a unor cadre didactice care-i învață pe copii să-și satisfacă nevoia de frumos. Gustul estetic trebuie cultivat încă de la cele mai mici vârste. Ca și spiritul civic. Ca și codul moral-creștin.

Pentru acestea, nu e nevoie de prea mulți bani. E nevoie de bunăvoință, de generozitate, de deschidere sufletească. Dar, mai ales, de omenie. Și mai presus de toate, de iubire.

Dacă pe strada mea ar fi existat un asemenea punct memorial al unui artist sau scriitor care și-a închinat viața artei, literaturii, eu n-aș șovăi să-mi fac timp, bani și program special, poate zilnic, ca să onorez memoria celui trecut la cele veșnice.

Se zice că un artist, un scriitor, sunt cinstiți numai după moarte și prea puțin în timpul vieții. Iată că, și după dispariția artistului, unii oameni nu dau atenția necesară și trec nepăsători pe lângă un asemenea locaș, unde spiritul celui plecat stăruie în fiecare milimetru de perete, în fiecare obiect personal, în fiecare lucrare. E vorba de o oarecare mândrie locală, un anume localism pentru care, promotorii culturii și artei ar trebui să lupte, să atragă cât mai mulți simpatizanți. Nu e vorba de bani, aici. Scuzele cu lipsa banilor, nu înlocuiește datoria morală.

Dacă vom aștepta să vină mama artistului din Austria să se ocupe de curățenie și de smulgerea buruienilor din jurul bustului artistului, nu se mai poate spune că muzeul este al comunei, nici al oficialităților ei. Uneori, îți vine să crezi că este al nimănui. De ce? Din nepăsare.

Cinstirea memoriei unui artist ține de o datorie creștinească, e aproape sacră, exact ca și îngrijirea monumentelor și a mormintelor eroilor neamului. Un asemenea artist, care a adus cinste numelui localității și județului și țării, poate fi socotit, îndeobște, un erou al neamului, mai ales că a pictat în condiții jertfelnice și și-a vărsat sudoarea și lacrimile pentru arta sa.

În străinătate, aceste lucruri sunt foarte prețuite.

Artiștii sunt decorați post-mortem și onorați în locuri special amenajate și în case memoriale care pot fi vizitate de întreaga țară și lume. Li se ridică monumente în marmură. Nimic nu e prea puțin pentru memoria lor. De ce nu s-ar organiza și în comuna I.C.Brătianu un mic loc de pelerinaj la muzeul care-i poartă numele și inclus în circuitul turistic, alături de mănăstirile din Dobrogea, alături de cetatea Dinogetia și toate siturile arheologice existente? Cu toții ar avea doar de câștigat.

El a adus cinste țării prin opera sa. Se cuvine, așadar, să i se aducă onoarea pe care o merită din plin.

Cărțile memorialistice, cataloagele, pliantele, dar în primul rând, exponatele originale existente aici, ne îndreptățesc să credem că tânărul artist ar putea avea o postumitate onorabilă, așa cum onorabilă este și opera lăsată în urmă.

Să chibzuim. Dar mai ales, să ne deschidem inimile și sufletul, pentru a primi lumina și căldura degajate de opera de artă, care ne face mai buni, mai frumoși, mai

puri, în această viață în care, se pare că triumfă doar lucrurile fără valoare sau cu valoare îndoielnică.

19 mai 2012, Galați

TERIBILA PROVOCARE

Adeseori viața ne pune în fața unei teribile provocări. Fie pe plan profesional, uman sau spiritual. De felul cum vom ține piept acestora depinde viitorul nostru.

Nu toți știu ce să facă în atare situații și pot să se scufunde în întuneric, ajungând la depresii, la prăbușire trupească și sufletească. Dacă vezi însă, în această provocare, un pas înainte în desăvârșirea ta, înseamnă că i-ai înțeles rostul.

Îți trebuie forță interioară, putere pentru a te lupta cu toate neajunsurile, curaj, determinare, motivație și o mare iubire. Când constăți că toate puterile te-au părăsit, abia atunci, din tine poate izbucni o nouă forță care să te ajute să treci peste.

Depinde de om cum poate trece prin astfel de încercări.

În nici un caz nu se poate de unul singur. Atunci îțiiei aliați familia, prietenii, medicii, cunoștințele, ori un ajutor de care nici măcar nu bănuiai că există.

Alegerea picturii ca aliat de nădejde, a fost pentru tânărul Ionuț Cătălin Florea providențială. Ea a fost semnul pe care trebuia să-l urmeze.

Noua pasiune i-a slujit drept candelă, drept panaceu și drept cruce. Cu ea în brațe, escaladând Universul, a reușit să ajungă acolo unde alții nu reușesc.

Arta, după cum se știe, cere jertfe. Uneori sângeroase. Alteori epuizante. Trebuie să-i dai totul, până la ultima suflare, ca să-ți dea totul. E ca o lege a compensației.

Cine oferă puțin, puțin va primi sau deloc.

Ionuț-Cătălin Florea și-a oferit trupul, sufletul, inima, orele, energia, munca, până la ultima respirație. Așa a considerat el că trebuie. Și așa s-a și dovedit. Receptarea critică a fost, aproape unanim de acord cu acest lucru. Apoi, Timpul își va spune cuvântul.

22 mai 2012

UN TIMP AL NETIMPULUI

Ne amăgim cu ideea că timpul tămăduiește, că el vindecă totul și că, odată trecut, nu se mai întoarce.

E adevărat, timpul mai estompează din dureri, mai șterge din memorie câte ceva. Dar există lucruri și oameni pe care nu-i putem uita nici după vreme îndelungată. De fapt, niciodată.

Și nici n-ar fi drept. E bine să facem exerciții de amintire, aducându-i în prezent pe cei care sunt numai trecut.

E bine să proiectăm în viitor tot ceea ce există în prezent. Ca să nu pierdem gustul unor întâmplări care altfel, s-ar strecura pe neobservate.

Eternizând memoria, eternizând clipa, nu facem decât să prăgustăm din veșnicie.

O fărmă din noi, va rămâne și după ce nu vom mai fi. Sub formă de lucruri materiale, de lucrări spirituale, de amintiri.

Cărțile, compozițiile muzicale, tablourile, sunt un bun prilej de a teauriza memoria, gândurile, trăirile autorului. Ele ne supraviețuiesc și ne proiectează într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat. Cel puțin așa trebuie să fie.

Ne mângâiem cu această speranță, ca să nu abandonăm lucrările noastre abia începute. Altfel, la ce-ar folosi?

Scriitorul este co-participant la creație. Prin opera lui, trecutul există. Există și prezentul. Dar mai ales, va exista viitorul, pe care acum îl vedem ca prin ceață.

Speranța – devine astfel – o datorie.

30 mai 2012

UNUL DIN FIII DOBROGEI

Monografiile despre ținutul Dobrogei sunt foarte generoase în a aminti personalitățile care au făcut cinste acestui meleag, atât de diferit de restul țării, prin magia, prin frumusețea celor mai vechi munți, prin aerul sfânt respirat de atâția creștini care și-au găsit aici, primele lăcașuri de meditație și contemplație.

Se știe că Sfântul Apostol Andrei, după nenumărate peregrinări, a ajuns la marginile acestui ținut

și s-a statornicit aici, în peștera care astăzi îi poartă numele, propovăduind mesajul lui Cristos și Vestea cea Bună că Împărăția Cerurilor este aproape.

Martiri cunoscuți și necunoscuți s-au statornicit pe aceste meleaguri frumoase dar austere prin natura lor și au întemeiat comunități de viață creștină, primind mucenicia pentru Cristos ca pe un dar.

Printre personalitățile de marcă ale județului Tulcea, distinși cu premii, medalii, ordine, care au lăsat câte o urmă luminoasă, nu numai în județul lor, dar în configurația țării, se numără:

Distinsa prof.univ. lingvist Mioara Avram, care a colaborat, cu un grup de specialiști la Gramatica limbii române, renumitul scriitor Jean Bart, poetul Panait Cerna – născut chiar în localitatea Cerna, pictorul Alexandru Ciucurencu, membru correspondent al Academiei Române, născut în Tulcea în 1903; scriitorul și publicistul Traian Coșovei, născut în Somova în 1921; poetul Nichita Danilov; sculptorul Ion Jalea, n. în Casmimcea în 1887; prozatorul Ioan Lăcustă, născut în com. Luncavița; reputatul matematician Ggigore C. Moisil, născut la Tulcea în 1906 și mort la Ottawa-Canada, profesor universitar, fondator al școlilor de logică și informatică din România, membru titular al Academiei Române; poetul Ioan Nenițescu; sportivul de performanță Ivan Patzaichin; Mirela Roznoveanu, scriitoare, poetă, publicistă, născută în Tulcea în 1947 și stabilită în USA; și mulți, mulți alții.

Panoplia oamenilor care au făcut cinste Dobrogei s-a îmbogățit cu numele lui Ionuț-Cătălin Florea care poate fi trecut în rândul personalităților cultural-artistice și și-au înscris numele în Cartea de onoare a acestor locuri.

Drept pentru care poate fi considerat un vrednic fiu al Dobrogei, cu care se poate mândri orice român trăitor pe aceste meleaguri, și nu numai.

22 mai 2012

MEDITAȚII DESPRE ARTĂ, VIAȚĂ ȘI MOARTE

Evocarea artistului plastic IONUȚ CĂTĂLIN FLOREA la muzeul care-i poartă numele

7 Mai. O dată care nu poate fi uitată lesne de locuitorii acestei comune. Ea semnifică data la care a plecat la ceruri, unul dintre artiștii pe care Dobrogea i-a dăruit țării și lumii.

An de an, familia, îndeosebi mama artistului, a făcut posibilă recunoașterea lui internațională, prin expozițiile personale și de grup organizate cu cele mai reprezentative lucrări de pictură și grafică. Cu o tenacitate și o putere aproape supraomenești, mânăta de arzătoarea dragoste maternă și de dorul intens, Ecaterina Florea, învingându-și durerea și lacrimile, l-a prezentat pe fiul ei lumii, pentru că el, nu mai era demult al comunei, al familiei, al prietenilor, era al tuturor. Se cuvenea, așadar, să i se dea cinstea și respectul cuvenite. Cu eforturi considerabile, pentru că nimic nu e ușor de obținut, Ecaterina Florea a reușit și anul acesta o triplă performanță, prin editarea la una din editurile gălățene, a trei cărți despre artistul Ionuț Cătălin Florea. Lansarea acestor cărți este unul din motivele acestei întâlniri, în ziua

în care Dumnezeu a binevoit să-l cheme pe Ionuț la Cer, să picteze aleile Paradisului.

Cărțile sunt semnate de mine, alături de artist și ele se numesc:

-*Străjer peste suflete*, - poeme-n trei versuri, unde Ionuț Cătălin Florea semnează peste 10 lucrări de grafică;

-*Răstignire pe lacrimă* - colaj de grafică poetică. Această carte este inspirată în totalitate de picturile și grafica lui Ionuț Cătălin Florea, drept pentru care semnează pe copertă ca autor, alături de subsemnata.

Și cea mai recentă, dar nu ultima, "*Vitralii pe zăpada memoriei. Ionuț Cătălin Florea – un pictor cu suflet universal*", apărută zilele acestea la Editura Sinteze, Galați. Ea cuprinde o amplă prezentare a artistului, în capitolul intitulat "*Eternizând memoria...băiatul născut la malul Dunării*"; o *Comemorare a artistului plastic* care a avut loc în 8 oct. 2011; un capitol amplu cu mărturii existente în Cartea de impresii prezentă la Punctul muzeal, capitol intitulat "*Vitralii pe zăpada memoriei*" unde vă veți regăsi și unii dintre voi, fie în fotografii, fie în mărturiile scrise în acest Album.

Un alt capitol este intitulat: "*La țarm de nemurire. Cuvinte de împărtășire pentru Ionuț*"; altă secțiune a cărții se numește: "*Emulație și spirit. Mărturii de iubire dincolo de timp și de spațiu*"; altul se numește: "*Un semn al unei existențe care și-a găsit împlinirea în artă. Se naște o legendă*". Alt capitol: "*Frânturi de spirit românesc. O prezență inefabilă*" și ultimul capitol este extras "*Din blogul lui Ionuț. Comori de artă semnate Ionuț-Cătălin Florea.*"

Dincolo de lacrimi, dincolo de imagini, toate acestea sunt mărturii săpate în suflet, exerciții de

virtuozitate și de pietate pentru un artist al cărui spirit respiră prin lucrările sale.

Am insistat asupra imaginilor, fie de la întâlnirile comemorative, fie din creația autorului, pentru acei oameni care nu sunt utilizatori de internet și nu pot vizualiza toate lucrările și toate gândurile pe care, de-a lungul anilor, în diferite țări, le-au lăsat mărturie despre lucrările lui Ionuț, la expozițiile retrospective. Acum se pot regăsi aici și vor păstra această carte ca un document prețios despre ei și despre artistul care s-a născut pe aceste meleaguri și a copilarit și învățat, până când destinul l-a îndreptat spre alte ținuturi.

Cât de așteptate sunt aceste întâlniri de spirit!

Chiar dacă nu l-au cunoscut în chip real, iubitorii de artă se întâlnesc de 11 ani, în Muzeul-Atelier din comuna I.C. Brătianu, ca să-l cinstească, să-l amintească și să-i aducă omagii acestui copil minunat, atât de greu încercat în scurta-i viață, dar care a devenit pentru noi toți, un exemplu de luptă, de învingere a greutăților proprii și de atingere a unor culmi pe care, mulți alții, nici nu îndrăznesc cuteze să le atingă.

Nimeni nu-i cheamă pe acești copii să vină aici, acasă la Ionuț.

Dar, cu toții dau ascultare unui glas lăuntric care-i cheamă împrejurul lucrărilor lui, acolo unde spiritul artistului e viu încă.

Mărturiile despre Ionuț Cătălin Florea s-au îmbogățit anul acesta, cu 3 apariții editoriale recente în care sunt incorporate, toate impresiile din Cartea de Onoare a Muzeului, unde, de-a lungul acestor ani de aparentă absență. Mărturii din țară și de peste hotare, de pe unde, lucrările lui itinerante, au colindat Europa. Nu

trebuie să fii neapărat specialist ca să-ți dai seama că, aceste lucrări sunt opera unui talent ieșit din comun. Dar, mai mult decât atât, ele au fost realizate în condiții cu totul excepționale pe care, mulți dintre noi, n-am fi reușit să le depășim.

Ionuț Cătălin Florea este pentru noi, și îndeosebi pentru copiii și tinerii de azi, un magistral exemplu de voință, putere, perseverență, nu numai de a-și învinge temerile, slăbiciunile trupești, dar și de ridicare a spiritului pe culmile desăvârșirii.

Se spune că opera de artă cere sacrificii și multă muncă. Uneori, chiar sacrificii supreme. Grăitor este acest exemplu, al tânărului Ionuț Cătălin, care a urmat cursurile Institutului de Arte Plastice din Linz, timp de trei ani, s-a perfecționat, s-a pregătit, s-a învins pe sine pentru ca spiritul lui curat și sincer să triumfe asupra materiei.

Să-i dăm, așadar, cinstirea și omagiul care i se cuvin, în această superbă zi de mai, când emoția, durerea și lacrimile tuturor se metamorfozează în zâmbete și amintiri pe care le vom purta în suflet, mulți ani de acum înainte, dacă nu cumva, toată viața.

Îi mulțumim mamei artistului, doamnei Ecaterina Florea pentru efortul considerabil care a făcut posibilă editarea acestor volume. Îi mulțumim și doamnei Marcela Mărgărit care a fost “mâna destinului” ce m-a adus aproape de sufletul lui Ionuț Cătălin Florea, în chip providențial și a fost cu devoțiune alături de mama artistului, celorlalte doamne și domni care s-au străduit să participe, fiecare la aceste comemorări și expoziții.

Le mulțumim elevilor de la Școala nr. 25, care, îndrumați de doamna învățătoare Marcela Mărgărit, aflând de povestea lui Ionuț, au ținut să-și aștearnă gândurile și

să-i ofere artistului rodul creațiilor și sufletului lor, desene și creații aplicative, care au fost expuse la Casa Muzeală Ionuț Cătălin Florea. Toate acestea reprezintă stima și admirația copiilor și tineretului față de un artist al cărui destin a fost unul de excepție. Toate aceste creații ale copiilor Școlii nr. 25 s-au constituit într-o mică expoziție permanentă la Muzeul memorial și toți vizitatorii le pot admira talentul și creativitatea.

Și nu în ultimul rând, îi mulțumim lui Ionuț Cătălin Florea care ne-a adunat aici și prin mijlocirea sufletului său neprihănit, am intrat în comuniune unii cu alții.

Nu te vom uita niciodată, iubite Ionuț. Și ne vom strădui să-ți perpetuăm memoria și amintirea, ori de câte ori va fi posibil.

Așa să ne ajute Dumnezeu!

7 mai 2012

KATIA ȘI VISUL

Katia visează. Și plânge în somn. Și geme, se încordează, strânge pumnii. Scâncește. Apoi plânge din nou, cu disperarea celui care a pierdut ceva esențial și nu mai are pentru ce trăi. Parcă mușcă pământul și-l zgârie cu unghiile. Multă durere a strâns în ea această femeie.

Katia-și visează fiul. Nu pentru prima dată.

Fiul ei este mort de unsprezece ani. A fost grafician și pictor. Și avea doar 26 de ani. Dar ea tot îl mai visează. Și plânge înăbușit, să n-o audă nimeni.

Dar eu am auzit-o. Și am strigat-o. Pe alt nume.

Nu știu ce mi-a venit, somnoroasă precum eram, să-i spun altfel.

Katia e o femeie mică de statură, plinuță, cu părul albit prematur. E foarte puternică, are o tărie de caracter pe care eu o admir mult. A răzbătut prin viață, în pofida durerii copleșitoare de a-și fi pierdut fiul, pe Ionuț, artistul dobrogean care a lăsat moștenire țării cca. o mie de lucrări răspândite în lume, la muzee și case de cultură. De mai mulți ani Ionuț-Cătălin Florea are muzeul lui memorial în comuna I.C.Brătianu. Cu un bust din bronz, pe măsură, amplasat în curte, înconjurat de flori, de castani și de alți pomi fructiferi. Aici locuiesc păsările cu care s-a înfrățit artistul. Și ele vin să-i țină de urât. Ciripitul lor seamănă cu rugăciunile mamei. Și ale copiilor de la Școala din sat, „Ion Creangă”.

Am scris despre Ionuț-Cătălin Florea două cărți. Le-am prezentat la casa lui memorială, în 7 mai a.c., când tocmai se împlineau 11 ani de la prematura lui dispariție.

Curând le vom lansa și la Târgul de carte Axis Libri, organizat de Biblioteca „V.A.Urechia” – ajuns la a patra ediție. Mai precis în 25 mai, ora 14,00.

Apoi, le vom duce la Târgul de Carte Gaudeamus, în pavilionul expozițional destinat Editurii Națiunea.

Katia vine din Linz, acolo unde Ionuț-Cătălin Florea, cu familia lui, și-a petrecut ultimii de viață. Adică de la accident, până în 2001, când Dumnezeu l-a chemat să-i picteze Grădina. Și bolta. Fiindcă i-a plăcut de el, câtă forță degaja, cât talent și sensibilitate avea, câtă determinare, în pofida faptului că era paralizat 85% din corp și picta cu mâna stângă, cu pensula legată de mână, cu sfoară.

Katia doarme în patul de la fereastră. Marcela în mijloc și eu, la ușă.

-Las-o în pace să-și viseze visul, îmi spune Marcela.

Eu mă închin și adorm din nou.

Suntem la hotelul Delta Tulcea.

Aseară am fost la Comunitatea ucrainienilor lipoveni din această localitate. Ne-a cântat corul de femei „Lotca”. Și mi-am amintit de mama. Cât de mult iubea ea cântecele rusești și basarabene. Mi-a transmis și mie această dragoste. „Paidom Dunea na Dunea, na paidom Dunea”. Femeile au batistuțe albe în mână și le flutură. Fiecare are câte o bonețică albă, ca un coc, la spate. Veșmintele sunt lucioase și intens colorate. Costume tradiționale. Doi acordioniști le acompaniază. Cântărețul la balalaică a murit și a fost înmormântat alaltăieri. Așa că au rămas numai cei doi acordioniști. Unul e pântecos. Unul din cântece se referă la botinele femeiești și e foarte vesel. Cizmulile lor au un mare rol în dansul rusesc. Parcă joacă singure, când pe vîrfuri, când pe călcîie. Noi ținem ritmul cu palmele.

Eu mă dau în vânt după aceste cântece, la fel ca și mama. Și-n mine curge niscaiva sânge basarabean și ucrainean.

Astăzi e Ziua ucrainienilor lipoveni. La sediul lor e mare sărbătoare. A venit și o scriitoare, profesor universitar doctor în artă, la Universitatea din Chișinău, Ludmila Toma. Are un fiu, Sașa, de 32 de ani, arhitect.

Sunt tare drăguți.

Ea lansează un album memorial al pictorului Dimitrie Sevastianov, născut la Tulcea. Se împlinesc o sută de ani de la nașterea lui. Și Ludmila Toma i-a alcătuit

acest superb album, cu multe date inedite și fotocopii ale tablourilor lui originale. Album bilingv, ruso-român.

Suntem poftiți la o ceașcă de ceai. Ritualul ceaiului nu are nimic din ceremoniile de altădată. Nici măcar paharele cu suporturi arămii, cu toartă. Bineînțeles, apa e fiartă în samovar. Mici pătrățele de zahăr sunt introduse sub limbă și ceaiul e sorbit cu plăcere, însoțit de aperitive și bomboane umplute.

E frumos aici, atmosferă prietenească. Rușii lipoveni vorbesc stricat românește, dar sunt atât de calzi, de primitivi... Parcă mi-am văzut neamurile.

A doua zi suntem invitați la Axinia, la o ceașcă de ceai de iasomie.

E foarte plăcut și Ludmila e o doamnă venerabilă, cu obraz smead, frumos, expresiv. Datorită ei, istoria artei s-a îmbogățit cu un nou album. Îi reînvie memoria acestui artist de excepție, Dimitrie Sevastianov.

La întoarcere, călătorim înghesuite peste poate, într-un microbuz. Navetiștii elevi de la Isaccea se întorc către casă. La debarcader, ne îmbarcăm pe bac. E foarte frig și un vânt ostil. Dunărea e tare supărată. Nori amenințatori stau deasupra ei, parcă dinadins. Rândunele nervoase săgetează apa, foarte aproape de suprafață. Valuri încălecate se întrec cu bacul.

Dobrogea e un ținut magic foarte, foarte frumos. Colinele foarte line sunt verzi. Munții de granit sunt despicați în multe locuri și se văd straturi de veacuri, peste straturi de veacuri. Mulți copaci cu frunzele crude, ne dau binețe. Multe situri arheologice. Trecem pe lângă mănăstirea Cilic-Dere.

M-am îndrăgostit de ținutul dobrogean. I. C. Brătianu, Garvăn, Văcăreni, Luncavița, Isaccea. Munții stră-

vechi, căzuți în genunchi, tociți, se afundă în pământ an de an. Pietre golașe, îngrămădite una într-alta, guguloaie imense, pe alocuri cu tufe verzi cu țepușe. Ținut stingher, aproape arid. Nu i-am mai văzut de aproape, de circa 25 de ani, când băteam aceste drumuri săptămânal. Pe aici, pe undeva e Cetatea Dinogetia, cu ruinele ei milenare. Cei mai vechi munți din țară.

Acum i-am văzut, ca după o lungă despărțire. I-am salutat cu reverență. Și ei mi-au răspuns.

Pașii m-au îndreptat către ei. Cum de am putut sta atât de departe? Și doar erau la doi pași, îi priveam de pe terasă.

Mă bucur de regăsire. A lor și a tuturor oamenilor pe care i-am întâlnit în aceste zile.

17-18 mai 2012 – Tulcea-Dunăre-Galați-Mila 80

SCRIU PENTRU CĂ RESPIR

Am fost întrebată, în această călătorie dobrogeană, pentru cine scriu și de ce mai scriu, când nimeni nu este interesat de lectură.

- Scriu pentru mine. Scriu fiindcă respir. Scriu ca să înviu.

Aceste motivații mi-au trecut prin minte. Nu știu dacă sunt suficiente. Pentru unii sunt prostii, pur și simplu. Pentru mine, lucruri esențiale. Dacă mi s-ar lua și scrisul, n-aș mai avea chiar nimic.

Ionuț-Cătălin Florea picta așa cum respira. Picta ca să respire. Respira pictând. Până în ultima clipă. Pictura a

fost viața lui, mai ales după ce, nu a mai putut face altceva, de pildă sport sau călătorii.

Și-a concentrat toată atenția asupra picturii. Toate celulele sale erau adunate în pensulă și penel. Sau în coala de bloc și creion sau cărbune.

Trăgea linii, de parcă de acele linii depindea chiar viața lui. Și chiar depindea. Atât îi rămăsese.

Pentru Ionuț-Cătălin pictura nu era o joacă. Era un *modus vivendi*. Sau *ars vivendi*. Și mai cu seamă, *ars amandi*. Arta lui de a iubi.

Deși a trăi pentru artist, nu mai constituia demult o joacă. Era vorba de o cruce. O cruce sisifică. Pe care trebuia s-o poarte. Pe munte. În pofida căzăturilor repetate, se ridica și pornea iar la drum. Spre vârful. Spre piscul perfecțiunii. Punea toată pasiunea în aceasta. Și toată energia.

Și parcă, din desenele și picturile lui acrilice își extrăgea energia, forța care-l împingeau mereu înainte. Excelsior!

Nu s-a plâns niciodată. Cel puțin, nu în fața celor cunoscuți.

Doar el și Dumnezeu, față către față. În adâncă intimitate. Clipă de clipă. Alături, trepidul, șevaletul, paleta și pensula. Acuarelă, acryl, ulei, guașă, creion, cărbune. Tehnici vechi, adaptate după simțirea lui. Uneltele și armele sale. Cu ele a cucerit lumea. A cucerit băătălia și a intrat victorios, în nemurire.

Un băiat aparent simplu. Un copil aproape. Cu tot cerul în privire. Cu pensula strâns legată de mână. Cu sfoară. Aidoma lui Luchian. Un destin de artist. Puțin altfel. Mai dedicat, mai jertfelnic.

Altfel, arta lui n-ar dăinui.

Dovadă, mulțimile de copii care-l urmează, care-l iau ca efigie, care visează să ajungă pictori. Ca un omagiu suprem adus artistului de la malul Dunării.

Dintre toți, se vor ivi câțiva care să-i semene. În talent, în voință, în determinare. Să iubească arta, mai presus de ființă. Timpul va dovedi temeinicia acestora. Și a cuvintelor noastre de azi și de ieri. Pentru mâine. Despre artist, despre viață. Despre moarte. Îngemănate. Dar mai ales, despre nemurirea prin artă.

Așa a pictat și Ionuț. Ca să respire. Până și-a dat ultima suflare.

19 mai 2012

FRÂNTURI DE SUFLET RĂSFRÂNT ÎN CULOARE

Sunt pictori care folosesc o paletă coloristică dulce, blândă, pastelată, însorită, care aduce spiritului o iluminare și o stare binecuvântată, ca după un tratament riguros care dă rezultatul scontat. Sunt alții, însă, care pun pe carton sau pânză, culori puternice, țipătoare, violente pentru a sublinia o anumită stare. Și unii și ceilalți transmit prin tablourile lor, ceea ce simt la un moment dat.

Ionuț Cătălin Florea a fost adeptul culorilor blânde, estompate, uneori încețoșate, care mângâie ochiul și nu-l violentează. Ionuț a fost o fire calmă, benefică, generoasă, care împrăștia în jur bunătate și speranță. El însuși a insuflat celor dragi și prietenilor, raze de speranță, chiar și atunci când starea lui de sănătate era precară. Îi încuraja pe cât îi era posibil și-i îndemna să nu-și piardă nădejdea.

Deși a fost supus unor intervenții la care alții s-ar fi prăbușit, el s-a ridicat întotdeauna primul și a continuat să spere și să-i încurajeze pe cei din jur. De unde-i venea acest suflu de curaj, această putere, chiar și când era ținut la pat?

Din firea lui eminamente pozitivă, din sufletul curat, din inima deschisă, din prietenia și dragostea față de oameni, din dorința de a depăși boala și de a se ridica deasupra durerii și deznădejzii. El și-a luat ca armă de susținere, ARTA, făcând din ea un motiv suficient de viață, de renaștere spirituală, de reintegrare și comuniune cu ceilalți, chiar dacă boala lui îl izola de colegi, de prieteni, de rude și de cunoștințe.

El nu a fost părăsit însă, niciodată. Mulți l-au înconjurat cu dragoste și compasiune, încă din primele momente ale bolii sale.

S-a mobilizat, a muncit cu sine, până când a reușit să depășească ceea ce fusese mai greu și să lupte pentru recuperare.

Un mare rol în această luptă, l-a avut pictura, pe care a descoperit-o în timpul bolii. Și într-atât l-a solicitat și i-a plăcut, încât a devenit o rațiune de a trăi, de a-și depăși propriile limite, de a merge mai departe.

„A merge mai departe” este un fel de a spune, pentru că Ionuț nu a mai mers nicicând pe picioarele lui, ci doar în căruciorul lui rulant, prietenul și tovarășul de nădejde care nu l-a părăsit și care l-a susținut permanent.

Nu s-a plâns însă niciodată de propria stare. A acceptat-o ca pe un dat și a încercat să se adapteze.

Îi era greu, în era ușor?

Doar mama și fratele lui, care îi erau în permanență aproape, pot ști cu câtă greutate reușea el să se ridice, să-și

facă exercițiile de kinetoterapie, să ia medicamentația și să fie supus unor tratamente uneori brutale ca să forțeze organismul să lupte. A luptat și s-a străduit pentru fiecare milimetru distanță pe care l-a câștigat, în bătălia cu boala. Fiecare nouă mișcare era o izbândă, un premiu, un cadou pe care și-l făcea lui însuși și mamei sale.

Viața lui a devenit un teritoriu de luptă. Discret, tainic el și-a propus un regim de viață auster, cu un program fix, în care intrau: tratamentele continuu, mesele sănătoase, exercițiile de recuperare.

De la o vreme, nu i-au mai fost de ajuns toate acestea și s-a gândit să-și înfrumusețeze viața cu noi elemente care să-i confere motivația luptei. Și în această situație, a început să îndeplinească răchita, să modeleze, să schițeze în creion sau cărbune, unele desene.

Nu avea nici o noțiune clară despre pictură. Avea doar intuiție.

Încet-încet, a prins drag de această artă și s-a dedicat ei, trup și suflet.

Dorea să cunoască mai multe, să se perfecționeze, să-și îmbunătățească tehnicile de lucru. Și în această situație s-a gândit să urmeze cursurile de pictură ale Institutului din Linz, secția pictură-grafică.

Nu a reușit de prima dată. A trebuit să încerce de trei ori. Și în cele din urmă a intrat ca audient extern la cursurile acestei școli superioare de artă.

Nici aici nu i-a fost lesne să facă față celorlalți colegi care aveau deja experiență în materie.

A terminat trei ani de școală de pictură, învățând, tot ceea ce se poate învăța privind studiul corpului uman, studii de natură moartă, pregătirea culorilor, tehnica acrilului și multe alte lucruri de tehnică și istorie a artei.

Prin toate aceste reușite, Ionuț Cătălin Florea a demonstrat că orice dizabilitate poate fi depășită, prin muncă, tenacitate și pasiune.

19 mai 2012

CREZUL ARTISTIC

În condiții normale, un artist sau un scriitor își formulează un crez artistic, încă din primii ani ai evoluției sale. Majoritatea lor tind spre un crez înalt, să descopere noi modalități de expresie, să aspire spre idealuri necunoscute, să meargă pe drumuri nebătătorite, spre culmi pe care nimeni nu le-a atins.

Ionuț Cătălin Florea a ales în acei ani de grea încercare, în care arta lui se împletea cu durerea fizică, neputința, disperarea, angoasa, depresia, crezul său: acesta a fost crezul simplității, al modestiei și al dăruirii totale față de artă. Și nu s-a dezmințit niciodată. A muncit, s-a trudit, și-a construit propriul edificiu din cărămizi artistice durabile. Adică din linii și puncte, din culori și forme care să aibă un sens, să conducă la o idee, la un concept artistic. Studiile lui despre corpul uman exprimă *atitudini, caractere, personaje în mișcare*.

Eva - exprimă dorința de depășire a materiei, parcă de zbor spre înălțime. E o încrâncenare a omului de a sări peste toate obstacolele. „Eva” este replica feminină a bărbatului tânăr, într-o încordare supremă de a sări peste tot ce este imperfect. De aceea lucrarea este cu atât mai

perfectă, cu cât are de strivit orice imperfecțiune. De aici s-a născut ideea, frumusețea imaginii, a liniei corporale.

Ionuț-Cătălin Florea s-a înverșunat asupra blocului alb de desen, în zeci de exerciții grafice, pentru a atinge, în felul acesta, idealul.

Și idealul îl reprezenta, în viziunea lui, imaginea unui trup sănătos, viguros, armonios alcătuit, așa cum dorea, de fapt, să fie și al său.

În această imagine grafică, el a pus toate speranțele și dorințele sale de rotund, de frumos, de perfecțiune. Chiar și culorile luminoase, blânde, dovedesc acest lucru.

Lucrarea s-a bucurat de aprecierea unanimă a criticilor, a pictorilor și a consumatorilor de artă, respectiv, a admiratorilor artei plastice. Ea a fost expusă la toate retrospectivile din țările unde Ionuț Cătălin Florea a avut expoziții personale postume.

Și nu este singura de acest fel.

19 mai 2012

MÂNA CU MIROS DE CULOARE

Cine n-a fost niciodată în atelierul unui artist plastic, nu va putea simți mirosul aromatic și nedefinit al culorilor. Acel ceva inefabil, asemănător cu parfumul ambroziei. Șorțul sau tricoul pictorului, „pictat” în zeci de nuanțe coloristice, tot atâtea câte ștersături de pensulă a suferit în timp... Acum uscate și scorojite.

Ori planșeul de pe masa de lucru, loc de încercare a culorilor...

Ceva tainic, ceva misterios, magic în toată puterea cuvântului.

Magia acestui loc te farmecă totdeauna. Cu nările fremătânde, adulmeci uleiurile și vopselele. De ce ai impresia că fiecare culoare miroase altfel?

Sunt mirosuri violente și adieri blânde, ca niște parfumuri cu care se stropeau femeile secolului trecut, la încheietura mâinii și după ureche, în picături numărate, ca să nu duhnească a colonie...

Și aerul misterios din unda de parfum pe care o lasă în urmă... Toate acestea capătă un farmec aparte pe care nu-l uiți așa lesne.

Un astfel de loc există la Muzeul care poartă numele artistului Ionuț-Cătălin Florea, în prima încăpăre de pe holul lung, tapetat cu acuarele, uleiuri, lucrări de grafică, diplome.

Este încăpărea în care, lucrurile personale ale artistului își așteaptă stăpânul. Un tricou agățat pe un perete, masa de lucru, șevaletul, o bibliotecă minuscule care adpostește pe rafturi, cărți, pliante, cataloage de expoziții, fluturași, reviste în care au apărut articole omagiale. Toate stau cuminți, șterse de praf de mâna duioasă a mamei, printre lacrimile care curg lejer, aproape fără voie pe șanțurile obrajilor.

„Și toate din casă-mi sunt sfinte” – spune cântecul. Și într-adevăr, toate aici sunt sfinte.

Chiar și telefonul mobil și micuțele figurine, atât de familiare artistului.

Dar, în chip deosebit, impresionează, o mică sculptură înfățișând o mână ridicată, cu degetele chircite într-un spasm de neputință. Lucrarea poartă titlul „*Mâna fratelui meu*” și este semnată Emil Florea, fratele

artistului. Este foarte sugestivă. Mâna aceea a desenat, a modelat, a pictat lucrări care astăzi stau în marile muzee ale țării și poate, ale lumii.

Mâna unui artist este factorul hotărâtor într-o creație. Degeaba ai inspirație, talent, voință, perseverență, dacă mâna nu te ajută.

În pofida anchilozei, mâna aceasta l-a ascultat pe artist. S-a supus voinței lui. Și a dat la iveală creații de marcă.

Grație ei, chiar așa cum a fost surprinsă, într-un spasm pe care parcă-l simțim noi înșine, avem astăzi lucrări unice, care-l definesc și-i arată și crezul.

Imediat ce pășești în Muzeu, mâna te atrage magnetic. Ca să știi, să afli, să-i simți căldura și respirația. Și poate, în spasmul acela dureros, picăturile de transpirație, căzând pe pânză, ori pe coala albă, în imensul efort de a așterne o imagine, un studiu de trup, o natură moartă, se ascunde taina lumii.

Instinctiv, ajuns lângă ea, îți vine să strângi mâna aceea, ori măcar să o mângâi. Iar la sfârșit, percepi o ușoară fluturare, un semn minuscul că ea trăiește în picturile rămase. Măcar atât. Dovadă că mâna trăiește.

19 mai 2012

ARTA CA TERAPIE ȘI CA MOD DE A EXISTA

Arta ca viață și viața ca artă. Dacă cea de a doua ipostază nu se confirmă întotdeauna, putem spune că, arta a funcționat ca paliativ, adjuvant și terapie asupra celor

suferinzi, sub diferitele ei forme. Fie pictură, fie muzică, fie literatură, Arta a avut un efect binecuvântat și binefăcător asupra organismului uman și chiar asupra animalelor. Recent, s-a descoperit că și asupra plantelor exercită o acțiune benefică, ajutându-le să crească, să înflorească (dacă e o muzică liniștitoare, simfonică, de pildă) ori să se ofilească – dacă muzica întrece în decibeli toate celelalte zgomote.

De la melodie la zgomot infernal care acționează în mod nociv asupra creierului uman, este însă un drum lung.

Sunt multe persoane care s-au vindecat cu alte metode alternative decât medicamentele ori intervențiile chirurgicale. Acestea sunt, așa cum știm: meloterapia, cromoterapia, aromoterapia, cristaloterapia și altele.

Terapia prin culoare și sunet a dat rezultatele scontate la cel mai mare număr de bolnavi sau de persoane obosite, deprimare, convalescente, triste.

Aceste modalități au un dublu efect: asupra celui care le practică (ex. cântatul la un instrument, care îi liniștește și le creează o stare bună) cât și asupra celor din jur, care vor beneficia de un tratament neinvaziv, neincisiv, nedureros, care funcționează ca un calmant asupra întregii stări de sănătate: fizică, psihică ori mintală.

Ionuț Cătălin Florea este artistul care a considerat arta ca o terapie – aproape divină – a exercitat-o vreme de peste zece ani și a constatat că picturile lui făceau bine oamenilor. Nu mai puțin, ba dimpotrivă, după ce a plecat dintre noi, tablourile și lucrările grafice ale sale, au avut acest dar, de a acționa pozitiv și a-i ajuta pe oameni.

Personal, m-am simțit în atelierul pictorului, de la Muzeul care-i poartă numele din Comuna I.C.Brătianu,

Jud. Tulcea, liniștită, calmă, generoasă, cu gânduri pozitive și cu dorința de a face bine.

A fost de parcă un înger m-a atins cu aripile și mi-a arătat ce trebuie să fac.

Am ieșit din marasmul cotidian fără nici un regret și m-am adâncit în cunoașterea artistului pe care nu-l cunoscusem. Dar, ceva a funcționat ca un buton declanșator, fiindcă așa se întâmplă. Declicul a fost rapid și iluminator când am pătruns în camera lui, unde erau rânduite cu oarecare grijă, obiecte ce i-au aparținut. Așa pot spune că l-am cunoscut pe Ionuț: luând contact cu obiectele sale. A fost ca o străfulgerare de pronie. M-am iluminat și îmbunătățit sufletește.

Acasă, am meditat îndelung asupra celor văzute și auzite.

Eu cred că, dacă cineva vizionează o expoziție, participă la o audiție, vede o piesă de teatru, vizionează un film, cu atingere personală, nu poate rămâne la fel. Altfminteri, arta nu și-ar atinge scopul. Eu consider că arta trebuie să producă stări de bine și să opereze în creier, în inimă, în suflet, mutații sensibile, spre înalt, spre cele spirituale. Dacă nu reușește acest lucru, nu este autentică. Este o sumă de obiecte sau imagini fără valoare, care nu spun nimic.

De aceea, consider că fiecare om pleacă îmbunătățit și aproape îndumnezeit, de la o întâlnire cu Arta.

Mă consider norocoasă că am avut șansa de a mă edifica și îmbunătăți, prin pictura și grafica lui Ionuț-Cătălin Florea, acest artist dobrogean care a schimbat sufletele sutelor și miilor de vizitatori, la expozițiile post-mortem, ori la casa memorială.

De aceea, cred că într-o zi, forurile abilitate în acest sens, vor lua măsuri de extindere și îmbunătățire a spațiului existent și se va ocupa mult mai mult de expozițiile acestui fiu al Dobrogei, care, prin ce țări a colindat, a purtat numele comunei, al țării, nu numai în sufletul său generos, dar prin sălile de expoziții, lăcașe de cultură din marile și micile orașe.

Faptul că el nu și-a uitat rădăcinile este și el o dovadă de patriotism adânc, dar fără ostentația care se manifestă în rândul celor mai mari artiști.

Să sperăm că acei care trebuie să audă și să vadă, au făcut acest lucru și vor proceda în consecință.

20 mai 2012

UN ANUME FIOR METAFIZIC

De îndată ce pășești în curtea Muzeului memorial Ionuț-Cătălin Florea te cuprinde un anume fior metafizic. De parcă ai pătrunde într-o biserică. Ești tentat și chiar faci o cruce sau două, din pietate pentru cel dispărut prematur. În gând sau cu voce tare, rostești o scurtă rugăciune. De iertare, de împăcare, de smerenie, de pocăință. De obicei, Rugăciunea inimii.

Ca să pășești curat și împăcat în acest, adevărat sanctuar al artei, unde un tânăr (prea tânăr) și-a lăsat lucrările iubitorilor de artă de peste ani. Duhul culorilor adie peste tot. Un parfum neasemuit te pătrunde la încheieturile sufletului cu inima.

Loc de taină, de smerenie asupra condiției ome-nești, de înțelegere a fenomenelor și lucrurilor înconju-rătoare, a efemerității vieții terestre, a adevăratei vieți, cea de dincolo, pe care trebuie să ți-o construiești de aici, de pe pământ.

Vorbești cu tablourile. Vorbești cu desenele, cu acuarelele, cu imaginile grafice. Apoi cu lucrurile lui personale pe care le-a atins de atâtea ori. Te smerești în fața altarului amenajat special, pe care arde veșnic, o candelă. Apoi, îți iei curaj și străbați culoarul îngust care face trecerea spre celelalte trei încăperi. În prima sunt exponate ale urmașilor lui Ionuț Cătălin Florea, copiii din comună și din țară, care și-au depus aici lucrările, primele încercări în pictură și grafică. A doua încăpere, mai joasă, mai micuță, este destinată meșteșugului pescăritului și vei vedea plase imense atârinate pe pereți, setci, unelte de pescuit, și chiar un felinar vechi cu care, pescarii de altădată își luminau calea când veneau de la Dunăre.

Toate acestea par relicve ale unui viitor-trecut anotimp, menite să te introducă în atmosfera magică a artei unui băiat care a luptat cu penelul să-și înfrângă temerile, durerea, boala și moartea. Și să învie-n tablouri, să ne trimită surâsul lui peste ani, ca o bijuterie de agățat la reverul stâng, în partea inimii.

20 mai 2012

REAZEMUL CRUCII

Este știut faptul că fiecare om are de purtat o cruce. Mai grea, mai ușoară, mai pe potrivă. Unii se plâng de greutatea ei, alții o leapădă iar unii habar nu au că o duc în spinare. Puțini sunt aceia care o acceptă și o poartă cu supunere toată viața. „Luați povara mea căci e dulce...” spune Mântuitorul.

A-ți găsi crucea potrivită este un har și nu mulți au parte de el.

Crucea artistului dobrogean a fost Arta. A purtat-o cu demnitate și dragoste. Nu s-a lepădat de ea până în ultima clipă. Crucea durerii, a suferinței, a neputinței, a mântuirii prin artă. N-a spus nimănui cât de greu i-a fost să o poarte și să nu se plângă. De obicei, dragostea îți dă puteri noi, o forță nebănuită, cu mult peste închipuirea ta.

Cum a urmat cursurile înaltei școli de arte din Linz, cum s-a străduit să învețe, să se perfecționeze, să lupte cu sine pentru a-și mișca degetele, pentru a lua creionul, cărbunele, pensula în mână, e o taină numai de el știută. Pasiunea aceasta i-a dat forță și curaj pentru a se autodepăși.

Aflat în altă țară, printre oameni străini cărora nu le cunoștea nici măcar limba, Ionuț-Cătălin a fost pus în fața unui nou destin pe care trebuia să-l înfrunte, cu puținele mijloace rămase. Proaspăt operat, aflat în cărucior cu roțile, el a trebuit să se adapteze noii stări de viață. N-a cârtit. S-a pus pe muncă. În scurt timp, știa limba și câteva dialecte folosite în părțile Linz-ului. Putea vorbi cu

personalul medical, putea cere orice, putea să-și exprime dorințele.

Treptat s-a încadrat în noua schemă de viață, cu mult mai limitată decât înainte de accident. Diferită, dar nu imposibil de luat în piept.

Curând a ajuns în ipostaza de a-și încuraja și îmbărbăta mama și pe fratele lui, Emil.

Oprimismul, dorința de viață, noua pasiune, pictura, l-au făcut un învingător. Lupta lui cu Timpul, cu boala, cu necunoscutul, începuse. Nu mai putea da înapoi. Drumul lui era deja trasat în steaua care-i purta numele.

A dovedit că printr-o muncă aproape supraomenească, omul poate obține, ceea ce, îndeobște, în condiții normale, n-ar fi putut. Poate că boala și dizabilitatea l-au făcut mai puternic. Poate. Faptul de a nu-și dezamăgi mama, fratele, prietenii, colegii, cunoscuții, a contribuit la autodepășirea lui.

Privindu-i drumul parcurs pe o distanță de zece ani, putem constata că acesta a fost ca o scară, cu trepte nenumărate, pe care le-a urcat cu greu, dar a ajuns în vârful ei, acolo de unde putea contempla spectacolul fascinant al lumii. Nu însingurat, nu mohorât, nu disperat. Ci puternic și ferm în hotărârile sale. Tot ce lăsase în țară: casă, vecini, prieteni, școală, ulița copilăriei, era de domeniul trecutului. Nimic nu mai putea fi la fel. Dar avea de străbătut un drum nou, misterios, greu, plin de obstacole pe care trebuia să le învingă. Și n-a pregetat nici o clipă. Astfel de caractere eroice sunt menite a deveni efigii, modele. În ochii tuturor, Ionuț-Cătălin Florea devenea, pe zi ce trece, un simbol. Un simbol al depășirii obstacolelor și al învingătorului. Așa a rămas în ochii tuturor celor care l-au cunoscut și au dat mărturie despre

el. Așa a rămas și în ochii necunoscuților, de îndată ce au aflat despre destinul lui, frânt cu mult înainte de vreme.

Astfel a rămas și pentru mine, care i-am văzut opera. O operă titanică pentru un tânăr de 26 de ani. Născută în condiții cu totul speciale. Așa cum special era și artistul. Cine nu vede și nu simte acest lucru, n-a înțeles nimic.

Să sperăm că tot mai mulți iubitori de artă, vor înțelege efortul lui în puținul timp pe care l-a avut la dispoziție.

20 mai 2012

LIBERTATEA SCAUNULUI CU ROTILE

Noțiunea de libertate presupune pe aceea de mișcare. Mișcare mecanică ori mișcare spirituală. Nicolae Steinhardt s-a simțit liber între zidurile închisorii și a făcut din această libertate un simbol al fericirii interioare, de unde s-a născut „*Jurnalul fericirii*” – o carte fascinantă în care spiritul triumfă asupra cărnii.

Am avut ocazia, în anul de răscruce, în anul jubiliar 2000 de la nașterea lui Isus Cristos, să ajung la Roma, Cetatea Eternă. Și m-am simțit, nu liberă, așa cum mi-am închipuit zeci de ani, când proiectam acest pelerinaj, ci încorsetată și chiar nefericită. Mi-am dat seama de micimea omenească și m-am smerit. Cu alte cuvinte, libertatea este o stare de spirit. Poți să te socotești liber, într-un spațiu concentraționar, într-o cameră

galbenă, și poți să te simți prizonier pe vastele câmpii verzi, cât le cuprinzi cu privirea.

Neșansa tânărului Ionuț-Cătălin de a se accidenta, de a suferi operații chirurgicale pe coloană și de a-și petrece zece ani de viață într-un scaun cu rotile, ar fi trebuit să-l facă nefericit. N-a fost ușor să devină dependent de mamă sau de cadrele medicale, care, oricât de binevoitoare ar fi fost, tot i-ar fi creat senzația de încorsetare.

Ionuț a depășit aceste faze ale bolii lui, s-a adaptat, a luptat, a muncit cot la cot cu medicii și asistenții de fitness cu care venea zilnic în contact, la sala de kinetoterapie. NU voia să fie socotit un om cu dizabilități. Aceasta era dorința lui cea mai arzătoare. Să fie socotit om normal. În virtutea acestei dorințe, a învățat să facă lucruri pe care până atunci, nici nu se gândise să le înfăptuiască. De pildă, să îndeplinească obiecte artisanale, coșuri și altele.

Treptat s-a deprins cu această stare de lucruri. Dar faptul că stătea fără să facă nimic, i se punea pe inimă.

Atunci l-a îmboldit ideea de a desena, apoi de a picta. Noile pasiuni l-au atras într-o asemenea măsură, încât și le-a făcut aliante în lupta cu existența, cu inerția, cu această condiție de tânăr dependent de căruciorul cu rotile. Impresionant este faptul că nu voia să se lase bătut.

Un exemplu asemănător avem în zilele noastre cu sportivul Mihăiță Neșu, care luptă atât pentru sine, cât și pentru cei ai domă lui, care, dintr-un motiv sau altul, au dobândit dizabilități temporare sau definitive. A înființat, în acest sens, chiar și o fundație.

Important e să nu te lași învins. O anume libertate, o „victorie neînaripată”, o victorie a lui Icar, trebuie menționată, însă.

Și ea e cu atât mai meritorie, cu cât șansele de vindecare sunt minime.

A spera împotriva oricărei speranțe. Așa s-ar putea cataloga lupta lui Ionuț-Cătălin Florea cu dificultățile inerente unei astfel de condiții.

În lucrările sale răzbate o anume durere, o tristețe adâncă și uneori o înverșunare pe viață. Dar și un parfum de speranță care a durat până în ultima clipă.

20 mai 2012

PUTEREA DUHULUI

Oricât s-ar mira cineva, un om a cărui sănătate este precară, dobândește puteri duble din partea Duhului, pentru a putea lupta cu boala, cu neputința, cu nefericirea. Desigur, unii se vor fi întrebat, cum de poate, acest băiat să înfăptuiască, ceea ce ei nu reușeau cu nici un chip. E aici o taină care nu trebuie descifrată.

Am mai spus: când Dumnezeu ia dintr-o parte, pune la loc în alta, ca într-o lege firească a compensației.

Unui orb îi ia ochii, dar îi asculte toate celelalte simțuri.

Unui infirm îi ia unul sau chiar amândouă membrele, dar îi dă o acuitate vizuală și acustică de invidiat. Îi dă mâini dibace pentru a suplini infirmitatea.

Ionuț a dobândit harul picturii, după ce a fost lipsit de vitalitatea fizică și a căpătat dizabilități grave locomotorii.

El a înțeles acest lucru. Mama lui a înțeles și ea că, orice clipă a copilului ei, de acum înainte, va fi o luptă dură cu viața. I-ar fi împrumutat mâinile și picioarele sale, căci așa face o mamă bună. I-ar fi dată viață din viața ei. I-ar fi dat putere, până la ultimul strop de vlagă. I-ar fi dat măduva spinării și ar fi rămas ea în scaun cu roțile. Dacă s-ar fi putut, i-ar fi dat din nou viață. Ar fi luat-o de la început cu Ionuț bebeluș, școlar, tânăr.

Dar nu era bătlăia ei. Ea putea doar să-i fie alături. Nu putea lua asupra sa, nimic din ale copilului care, la 16 ani, rămăsese paralizat.

A alergat în stânga și-n dreapta, a făcut tot ce-i eomenește posibil.

A mers cu el în Austria. Zile și nopți de chinuri alături de el, supraveghindu-i până și cea mai mică mișcare, supraveghindu-i respiraarea.

Un nou travaliu se anunța, dar de data aceasta avea să fie lung și chinuitor. Și va sfârși doar cu dispariția băiatului.

Eforturi supraomenești de supraviețuire. Învățarea din nou a alfabetului mișcărilor mâinii. Exerciții dureroase la bare, la banda de mers în sala de kinetoterapie.

Poate dacă n-ar fi fost efortul mamei, nici copilul n-ar fi reușit să supraviețuiască atâția ani.

Moartea lui a fost accidentală. Nu din pricina paraliziei aproape totale, ci în urma unei crize. Trupul băiatului începea să cedeze. Orice efort îndelungat are și astfel de consecințe.

Poate o clipă de oboseală, poate un dram de nefericire în plus, care au umplut paharul. Parahul suportabilității.

Cu toate acestea, Ionuț Cătălin poate fi numărat printre învingători. Pentru că nu s-a lăsat răpus de boală și disperare, a încercat din nou să trăiască, a descoperit pictura, s-a dedicat ei în întregime, cu toată puterea, dorința și pasiunea lui.

Și pictura nu l-a dezamăgit. I-a fost aliată de nădejde. I s-a supus. Au învins împreună. Dovadă – lucrările rămase.

20 mai 2012

TERAPII ALTERNATIVE

Dacă medicația, dacă programul de kinetoterapie au dat rezultate, se poate spune că terapia prin artă a folosit și mai mult, adăugându-se la timpul de recuperare a băiatului de 16-17 ani. Dar ea îi producea, nu durere, nu repulsie față de pastile, tincturi, alifii, ci o imensă bucurie lăuntrică. Chiar dacă nu-și putea mișca mâinile și picioarele. Chiar dacă trupul său se lăsa greu și trebuia ajutat clipă de clipă să se miște. A găsit resurse interioare să poată schița în creion desene care mai târziu au devenit studii. Ori picturi în ulei sau acryl. Tehnici vechi, tehnici noi, se adăugau în palmaresul artistic al băiatului.

S-a înscris la Școala de pictură fiindcă voia să cunoască totul despre artele plastice. N-a fost ușor și nu a reușit din primul moment.

Voință și perseverență – două laturi ale caracterului său. L-au ajutat să promoveze ca audiant extern la Linz. Alături de colegii sănătoși, Ionuț-Cătălin Florea a ajuns la performanțe.

Pictura l-a ajutat să depășească infirmătatea? Infirmitatea l-a ajutat să descopere pictura?

Amândouă, îngemănate, au făcut parte egală din viața lui, vreme de zece ani.

Purificat prin suferință, dar și tânjind după frumusețea și expresivitatea absolută a artei, Ionuț-Cătălin și-a înscris destinul în rândul acelor care nu mor niciodată. Adică al creatorilor de opere. A lăsat urme pregnante în palmaresul artelor plastice.

Numele lui nu va putea fi șters niciodată.

20 mai 2012

O MAMĂ CARE CONTINUĂ VISUL FIULUI

Multe sunt sacrificiile și jertele unei mame, atunci când e vorba de copiii ei. Ecaterina Florea este una din mamele sacrificate pentru binele fiilor ei. Mai întâi s-au ivit problemele cu Ionuț-Cătălin. Le-a înfruntat bărbătește, fiind și mamă și tată pentru copiii ei. Singură s-a zbatut, a plâns, a strigat, s-a văitat, s-a frânt și s-a ridicat din nou. Pentru fiul ei care avea nevoie stringentă de ea.

I-a stat alături clipă de clipă. S-a confundat cu el în suferință și durere. A făcut ceea ce a crezut că e mai bine. L-a dus în altă țară să fie operat. Emoțiile ei au fost pe măsura iubirii. Cine nu a trecut prin așa ceva, nici nu-și

poate închipui ce înseamnă, să stai la ușa salonului de operație și să aștepti rezultatul.

Vedem prin filme imagini cu accidente, cu operații. Dar realitatea e cu totul alta. E de neînchipuit. E atât de crudă încât uneori, nici măcar nu poate fi suportată de cei în cauză.

Să nu-i dea Dumnezeu omului cât poate să ducă.

Așa se spune. Și e adevărat.

După stingerea băiatului a făcut un legământ. Să-i continue visul. An de an, vine în țară și-i organizează expoziții, concursuri, tabere de pictură. Editează cărți, albume, cataloage de expoziții, pliante. Totul ca și când artistul ar fi în viață.

Nu uită nimic. Îi anunță prietenii, îi cheamă pe cunoscuți și necunoscuți să vină să-l viziteze, să-i admire lucrările. Toate acestea făcute de o singură persoană.

Lupta cu instituțiile de resort care ar trebui să se ocupe de aceste comemori o macină și o distruge treptat. Dar ea răzbește întotdeauna. Și spiritul lui Ionuț triumfă, acolo unde e. Și lucrările de artă se umplu de Duh. Din înalt, din duhul copilului, al mamei, ce mai contează.

Vizitând muzeul unde sunt păstrate o sumă de exponate originale, oamenii sunt împresurați de un duh de blândețe, de un parfum suav de culoare, de o stare de bine pe care nu au mai cunoscut-o. La fel ca vizitarea unei biserici.

Desigur, acolo locuiește Isus Cristos, e altceva. Dar și aici e nevoie de pietate și de evlavie. Pentru el, pentru ea, pentru cei care calcă pragul acestui sanctuar al artei.

O, dacă toți ar simți la fel!

20 mai 2012

CÂTEVA LACRIMI DE MIR

-parabola culorilor-

Strecurate printre vopsele. Câteva picături de inefabile lacrimi. Lacrimi antume și lacrimi postume. Le stă bine îngemânate-n culoarea obrazilor pe care s-au scurs, aproape paralele.

Sunt lacrimile învingătorului învins, ale celui care a sorbit lumina în toate culorile sale. Și s-a folosit de ea, la fel cum orbul se folosește de întuneric. Ca să se deprindă cu el.

Cu toții ar trebui să facem această experiență. Să ne acoperim ochii cu o eșarfă, ca să ne obișnuim.

În loc de asta, dăm buzna în plină lumină să-i furăm înțelesul.

Înțelesul luminii se lasă anevoie descifrat pentru că e compus din mai multe înțelesuri: roșu, orange, galben, verde, albastru, indigou și violet.

Dacă-ți lipsește o singură nuanță, nu le vei mai putea recompune, cu ochii larg închiși. E nevoie de răbdare și înțelegere. Până culorile ațipesc, ai vreme.

Ionuț Cătălin Florea s-a strecurat printre culori, ca printre aleile unei grădini paradisiace. A străbătut labirinturi vegetale, s-a afundat în verde și a ieșit. S-a afundat în roșu și s-a întors de unde a plecat. Oranjul l-a orbit cu arome. Galbenul l-a odihnit. Albastrul i s-a furișat în priviri. Indigoul a tras cortina iar violetul mai stăruie încă, în veșmintele de doliu liturgice.

Toate, toate s-au vorbit între ele să-l farmece. Și au reușit.

Acest joc spectral nou descoperit, i-a fost reazimă. I-a fost stâlp, căprior, la zidirea casei unde trebuia să lucreze. Turnase deja temelia iar pereții erau de-o șchioapă. Până la acoperiș maai era destulă culoare de pus.

Castelul lui avea destule turnulețe. Pe ele – erau agățate, schelele slăbănoage. Atunci a venit Marele Meșter și l-a chemat la El.

A trebuit să-l urmeze. Trebuia ridicat și acolo un prepeleac, de unde să se vadă Lumina. Cu cele șapte culori desfăcute într-o orhidee.

Tot 20 mai 2012 - În așteptarea Sfinților Împărați

N-AM AVUT TIMP...

Poate cea mai frecventă scuză a omului de azi este aceasta: N-am timp, sunt ocupat, fug să ajung în cutare loc...

N-am timp să citesc – e pe buzele tuturor, fără să gândească măcar că autorul, (scriitorul, pictorul, muzicianul) A AVUT TIMP SĂ SCRIE, SĂ COMPUNĂ, SĂ PICTEZE - ceea ce ei NU AU TIMP nici măcar să-și arunce privirile, fugar, să răsfoiască o carte, un album, să audieze o muzică, fie și în automobil. Este un motiv de mare desconsiderare față de orice creator.

Cum își găsește timp (uneori luni de zile, ani, zeci de ani) – să creeze un om? Și mai ales, spre ce finalitate? Se știe că, bucuria cea mai mare a unui autor este de a

împărtăși altora roadele muncii lui. Aceasta e și menirea artei: să fie împărtășită, să aducă bucurie, să liniștească, să creeze stări benefice, stenice, tuturor celor cărora li se adresează.

În schimb, primesc fraze de genul celor de mai sus: N-am avut timp...

Eu cred că această scuză penibilă este ca o palmă adusă autorului de orice fel.

El s-a străduit, a muncit, a transpirat, s-a îmbolnăvit, n-a avut bani și vreme de tratamente, a stat zile și nopți în fața foii de scris, în fața șevaletului sau a portativului, cu singurul scop: de a aduce pe lume o operă.

Ce primește în schimb?

Invidii, răutate, persiflare, uneori chiar ură.

Față de asemenea atitudine din fața semenilor, însingurarea devine atunci iminentă.

Turnul de fildeș nu e o vorbă în vânt.

Autorul nu mai socializează, se retrage, se însingurează, se autopedepsește. Îi pier cheful și inspirația, dorința de a mai scoate la iveală un nou semn de iubire pentru oameni.

Toate acestea duc, inevitabil la moartea civilă a creatorului. Va trăi încă o vreme, dar din punct de vedere civil și social, va fi mort. Mort pentru ceilalți și încet-încet, mort și pentru sine. Dacă nu ar exista arta lui de care să se agațe...

Desconsiderarea celor care contribuie la afirmarea și promovarea culturii de orice gen, pe plan local, național și internațional este o mare nedreptate care li se aduce creatorilor. Unii ajung uitați și de Dumnezeu, în căsuțele lor modeste, luptând pentru supraviețuire. Retragerea din viața publică este evidentă. Ce va face atunci un interpret,

un solist, obișnuit cu scena? Dar un actor care a fost obișnuit să joace în piese, în filme? Dar un pictor care nu mai expune pe nici o simeză? Ce să facă el cu tablourile sale?

Problema este foarte gravă. Așa se pierd opere importante, o dată cu autorii lor. Pentru că societatea, statul în primul rând, nu acordă măcar un minim de atenție celui care își dedică viața culturii și artei.

Grija zilei de mâine, lipsa mijloacelor de supraviețuire îi duc pe cei mai mulți la disperare, la boală și la moarte.

Atunci, „dacă va avea noroc” – cineva își va aduce aminte de el. Altfel, va fi azvârlit la groapa istoriei artei, sub toate formele sale.

Și cine știe în ce secol, se va găsi cineva să-l dezgroape, atât pe el, cât și creațiile sale? Și cui va mai folosi aceasta?

În ceea ce mă privește, de câteva zeci de ani nu mai întreb pe nimeni dacă mi-a citit vreo carte. Aceasta ca să evit răspunsul penibil: N-am avut timp.

21 mai 2012 - Ziua Sfinților Împărați Constantin și Elena

ARTIȘTII ȘI SOCIETATEA

Istoria este destul de nemiloasă cu oamenii de cultură și artă. Cine, de pildă își va mai aminti că a existat un creator prin părțile noastre, care a dat luminii, opere coplesitoare?

Cu excepția câtorva, toți ceilalți vor sfârși la groapa fără de fund a societății care, încă din timpul vieții i-a respins și nu le-a acordat nici un pic de credit.

Îți trebuie o voință de fier, o determinare puternică, un talent ieșit din comun, un curaj nemaipomenit, ca să răzbați în arena clasicilor.

Câteva nume, câteva vârfuri care au ajuns notorii demonstrează că ei sunt excepțiile de la regulă. Cu toate acestea, nici ei n-au fost onorați în viață, ba unii au fost respinși și persecutați de societatea românească „din lipsă de talent”. A trebuit să se afirme în străinătate, să-și facă un nume și apoi să revină în patria lor, la semenii pentru care au plâns, au suferit, au scris sau pictat, au compus muzică.

De ce sunt dați la o parte creatorii care vor să facă daor lucruri bune pentru țara lor?

Mă întreb ce s-ar fi întâmplat cu tânărul artist Ionuț-Cătălin Florea, dacă, presat de noua condiție din urma accidentului suferit la 16 ani, nu ar fi ajuns în Austria unde și-a desăvârșit studiile, a pictat, a avut expoziții de grup și personale, a fost apreciat și primit în toate cercurile de artiști?

Ar fi avut în țară parte de aceeași recunoaștere? Sau ar fi sfârșit în marea masă a persoanelor cu dizabilități, nefericiți, uitați de societate?

Că talentul lui, în cele din urmă ar fi răzbătut, e posibil. Dar cu câtă trudă! Ca și când, nenorocirea care-l lovise nu ar fi fost de ajuns.

Durerea și pictura în viața acestui adolescent, au mers îngemănate. Și aproape că nu s-au deosebit una de cealaltă. O simbioză destul de stranie. S-au mai văzut

cazuri. Poate că de aceea este cu atât mai prețioasă, pentru că a fost creată în condiții cu totul excepționale. Poate.

Cert este că Ionuț-Cătălin Florea nu s-a lăsat pradă nefericirii sale și a luptat până în ultima clipă să se depășească pe sine, din toate punctele de vedere. Și ceea ce a dobândit, este cu totul și cu totul admirabil. O extraordinară lecție de viață.

21 mai 2012

ARIPI PASTELATE

Pentru un pictor, esențiale sunt culorile, așa cum pentru un scriitor sunt cuvintele iar pentru un muzician, notele. De felul cum le folosește pe pânză ori pe alte suporturi, pictorul este catalogat de critica de artă și de oamenii de specialitate. Se întâlnesc pictori care folosesc culorile vii, aproape violente, alții sunt adepții culorilor blânde, pastelate, unii învăluie culorile într-un abur sau un aer de mister, așa cum se zăresc munții sinilii după o ploaie rapidă. Orișicare modalitate de pictură este încadrată într-un stil sau un sincretism de stiluri, după epocile înscrise în istoria picturii. Desigur că fiecare pictor își alege un maestru sau o școală și-i urmează liniile directe și stilul.

Ionuț Cătălin Florea se încadrează, după aprecierile criticilor de artă în stilul neo-dadaist. Școala dadaistă este foarte bine cunoscută în lume, după curentul *dada* care i-a dat numele, atât în literatură, cât și în artă. Corifeii

curentului dadaist în pictură sunt: Marcel Iancu, Francis Picabia, Pablo Picasso, Marcel Duchamp.

Acest curent artistic a luat ființă datorită, conform enciclopediei Wikipedia:

„Generației de artiști de după Primul Război Mondial, confruntată pentru prima dată cu ororile unui război care nu dădea semne că s-ar apropia de sfârșit a fost una din cele mai radicale din istoria umanității. Intelectualii, dezertorii, refugiații politici, toți revoltați împotriva absurdității acestui conflict, se reunesc în mod regulat în jurul scriitorului român Tristan Tzara, organizatorul Cabaretului „Voltaire”, în Zürich, capitala Elveției, pe atunci stat neutru. Vrând să răspundă absurdului prin absurd, ei își manifestă revolta mai curând prin provocare, decât prin idei estetice”.

Unul din reprezentanții dada în pictură, Marcel Iancu va scrie: *„Ne-am pierdut încrederea în cultura actuală. Tot ceea ce este, la momentul actual, trebuie distrus, demolat. Trebuie să reîncepem actul creației pornind de la o tabula rasa. La Cabaret Voltaire, noi vrem să zguduim ideile, opinia publică, educația, instituțiile, muzeele, bunul simț așa cum este el definit la momentul actual, pe scurt, tot ceea ce ține de vechea ordine”*.

Astfel, manifestul dadaist a fost publicat într-un prim și singur număr al revistei Cabaret Voltaire. (...)

Originea numelui este neclară. Sunt păreri care susțin că provine din afirmația *Da*, folosită foarte des în discuțiile purtate de inițiatorii mișcării, de origine românească, Tristan Tzara (pseudonimul literar provine de la cuvântul românesc *țara*) și Marcel Iancu.

Alte păreri susțin că inițiatorii mișcării dadaiste au creat acest cuvânt prin înțeparea cu un cuțit a unui dicționar francez-german, și deschizând cartea acolo unde indicau loviturile.

Denumirea curentului dadaism provine din franțuzescul *dadisme* (dada = „căluț de lemn” în limbajul copiilor). Dadaismul ia naștere în mod oficial la 6 februarie 1916.

Curent cultural și artistic nonconformist și anarhic îndreptat împotriva rutinei în viață, gândire și artă, dezvoltat plenar între 1916 și 1923 și înființat în Zürich la 6 februarie 1916 de poetul de origine română Tristan Tzara, căruia i s-au alăturat, la început, scriitorii Hugo Ball și Richard Hülsenbeck și artistul plastic Hans Arp, apoi pictori ca: românul Marcel Iancu, Francis Picabia, Marcel Duchamp (S.U.A.), Max Ernst, Kurt Schwitters (Germania).

Asociind unor elemente ale futurismului italian, cubismului francez și expresionismului german, un negativism declarat, dadaismul cultivă arbitrariul total, neprevăzutul, abolirea formelor constituite, provocând dezordinea și stupoarea, și prin organizarea unor spectacole de scandal îndreptate împotriva artei, gustului estetic, moralei tradiționale, programatic puse sub semnul întrebării.

În manifestul acestei mișcări „Dada”, se vorbește despre o căutare a unei extreme limite a divorțului dintre gândire și expresie, contrazice totul, neagă totul, ridicând nihilismul și mistificarea la rangul de principii supreme: abolirea logice, dansul neputincioșilor creației: dada; /.../ abolirea arheologiei: dada; abolirea profețiilor: dada; abolirea viitorului: dada; credință indiscutabilă în fiecare zeu

produs imediat al spontaneității: dada. /.../ Marele secret este aici: gândirea se face în gură... Apriori, dada pune înaintea acțiunii și înainte de tot: Îndoiala. Dada se îndoiește de tot (T. Tzara).

Din martie 1919, odată cu Tristan Tzara, mișcarea se mută la Paris, unde se întâlnește cu scriitorii din grupul mișcării suprarealiste André Breton, Louis Aragon, Paul Eluard, Phillipe Soupault), cu A. Jacques Vaché.

Se reiau spectacolele de scandal și în luna mai a anului 1921 se regizează procesul intentat lui M. Barrès acuzat de „delict împotriva securității spiritului”. După ce în 1921 Picabia se separase de mișcare, în 1922 se produce ruptura între dadaism și grupul lui André Breton, din care se va dezvolta suprarealismul.

Dadaismul supraviețuiește încă datorită aproape exclusiv personalității lui Tzara și - ca o variantă - letrismului lui Isidore Isou), abordând tendințe protestatar-anarhice (jignirea „sfintelor precepte curente” și „epatarea filistinismului” din „oroarea de academism” - George Călinescu), făcând din arbitrar și din hazard principii ale creației (Tristan Tzara: „*Luați un jurnal, luați o pereche de foarfeci, alegeți un articol, tăiați-l, tăiați pe urmă fiecare cuvânt, puneți totul într-un sac, mișcați...*”).

Principiile teoretice nu sunt aplicate, însă, cu toată strictețea. Iată de exemplu câteva versuri ale perseverentului dadaist Jean Arp (cunoscut mai ales ca sculptor): „*Le père s'est pendu / à la place de la pendule / La mère est muette. / La fille est muette. / Le fils est muet / Tou les trois suivent / le tic-tac de père*”. Dincolo de nihilismul și de enormitățile sale - care au anulat, uneori, arta - dadaismul a fost un protest, un elan spre absurd, pledând pentru o libertate absolută promovând invenții plastice și

verbale adesea seducătoare care au lărgit investigația artistică și a creat o atmosferă propice pentru îndrăzneală și experiențe uluitoare.

În România, dadaismul este vizibil, parțial, în unele producții poetice sau a unora din domeniul artelor plastice, publicate în reviste de avangardă precum: „unu”, „Contemporanul”, „Integral”, „Punct”, „75 H.P.”, unde alături de elemente suprarealiste se recunosc și cele futuriste. Caracteristica mișcării românești de avangardă literară este chiar eclectismul. De aceea un dadaism în stare pură este mai greu de descoperit. Un dadaism mai marcat este vizibil în textele lui Sașa Pană” (cf. Enciclopedia liberă Wikipedia).

Am făcut aceste adăugiri pentru ca să se înțeleagă apartenența sau rudenia pe care au aflat-o criticii de artă, față de pictura și grafica lui Ionuț-Cătălin Florea.

Oricare ar fi fost stilul acestuia, un lucru se remarcă: artistul s-a dedicat acestei arte cu toată ființa lui, ajungând să se confunde cu aceasta.

21 mai 2012

ECHILIBRU ȘI ARMONIE

Este un lucru cât se poate de uimitor, faptul că, din durere și imperfecțiune, se pot naște echilibrul și armonia, atât de necesare spiritului uman. Un destin lovit destul de greu, nu s-a lăsat înfrânt și a găsit resursele interioare de a depăși momentele de criză, de slăbiciune, de tristețe, triumfând asupra realității însăși.

Astfel s-a întâmplat cu artistul Ionuț-Cătălin Florea care, în urma accidentului suferit la 16 ani, a suferit intervenții chirurgicale și a rămas ținut în scaunul cu roțile, urmând să-și petreacă restul anilor în această ipostază. Cu toate acestea, scaunul nu i-a limitat imaginația, visul, închipuirea, sentimentele. Ba dimpotrivă, i le-a adâncit și l-a stimulat să găsească noi modalități de exprimare a tumultului sufletesc.

După ce au trecut crizele de după accident, de după operații, Ionuț-Cătălin a început programele de recuperare, în trepte, ceea ce i-a dat posibilitatea să-și desfășoare talentul abia descoperit. Pictura i-a fost reazem, lumină și vis de împlinit. Avea să înceapă o viață nouă, chiar dacă mișcărilor lui fizice erau limitate. Nimeni nu ne poate îngrădi spiritul decât Dumnezeu.

Se poate spune despre Ionuț-Cătălin că a pictat cu trupul și cu sângele lui. A pictat cu ochii împrejurul. Dacă mâinile nu-l mai ascultau, a pictat cu inima. Așa a ajuns cunoscut în multe păți ale lumii, în care, altminteri, n-ar fi ajuns.

Este partea cea bună a dizabilității sale dobândite.

Pierzând ceva, el a dobândit altceva. Cele două elemente nu se pot compara, dar pot fi socotite în compensație. O compensație care i-a adus bucurie, motivul unui nou început, șansa afirmării într-un domeniu în care nici nu visa că o să obțină rezultate.

Așa lucrează Dumnezeu. Prin compensație. Nicio-dată nu lasă lucrurile neisprăvite. Harul dobândit suplinea toate durerile și toată disperarea.

A fost șansa lui de reîntoarcere.

Dacă ar fi ratat această șansă oferită de Dumnezeu, s-ar fi putut considera un om înfrânt. Dar așa, a câștigat

bătălia cu viața. Privindu-i lucrările, înțelegei acest lucru. Ele vorbesc mai mult decât ar fi reușit să explice el însuși. Se poate spune că picturile sale îl înlocuiesc, acolo unde el nu mai poate ajunge în chip fizic. E mult, e puțin? Timpul dovedește și va dovedi acest lucru. Se cuvine răbdare și veghe. Poate, într-un târziu, și noi, vom înțelege, de ce a trebuit acest copil, vreme de zece ani, să sufere și să se chinuie. Pentru ca arta lui să triumfe, nu timp de zece ani, ci vreme de o veșnicie.

22 mai 2012

LUPTA CU INERTIA

O dată ce s-a văzut în ipostaza de accidentat grav, Ionuț-Cătălin și-a mobilizat toate forțele, și-a pus în funcțiune toate abilitățile și mijloacele de care trupul dispune pentru depășirea situației în care se afla.

Începea un drum lung și anevoios de refacere. Fiecare milimetru câștigat constituia o biruință asupra trupului. Nu voia să fie considerat un tânăr cu dizabilități și a luptat aproape supraomenește pentru aceasta. Mișcarea, care în mod paradoxal îi provoca mari dureri, avea să-i aducă ameliorarea, chiar dacă nu definitivă.

Toate visurile pe care și le făcuse ca adolescent, păreau spulberate, distruse. Nu mai era posibil să urmeze nici măcar școala pe care dorea să o termine și să-și împlinească visul din copilărie. Iar o viață normală părea o utopie. Cu toate acestea, el nu s-a lăsat înfrânt. Și-a făcut noi strategii de muncă și luptă, conform noii situații, care

reclama repaus la pat sau cel mult, deplasarea într-un cărucior cu roțile. Și acest lucru era greu de înfăptuit, pentru că mișcările lui erau limitate, nu-și putea folosi nici măcar mâinile.

A fost nevoie de susținerea familiei, îndeosebi a mamei și de mobilizarea tuturor energiilor și forțelor lăuntrice.

O trudă titanică ce avea să dea rezultate în timp.

Aflat într-o țară nouă, într-un oraș nou, la o nouă școală și cu toți colegii necunoscuți, ar fi putut să se dea bătut, dar n-a făcut-o.

Și rezultatul nu s-a lăsat prea mult așteptat. Puțin câte puțin, Ionuț-Cătălin Florea avea să se transforme din învins, un învingător.

La această transformare un rol hotărâtor l-a avut noua pasiune, devenită scop în viață: pictura. Ei avea să-i dedice de acum înainte toată energia și toată iubirea de care era capabil. Și un tânăr de 16 ani dispune de multă iubire. Ceea ce s-a și dovedit.

22 mai 2012

A FRĂMÂNTA PÂINEA CULORILOR

Precum olarul frământă lutul său înainte de a-l așeza pe roată, așa frământă pictorul aluatul culorilor lui, până la obținerea unor nuanțe dorite. De cele mai multe ori, culoarea se face una cu sudoarea artistului și cu lacrima lui. Este o simbioză necesară și rezultatul acesteia

va fi cu atât mai frumos și mai bun, cu cât truda a fost mai grea.

Nimic nu se face fără efort, fără cruce, fără lacrimă.

Jertfa ziditorului de mănăstiri e viața.

Jertfa artistului Ionuț-Cătălin Florea a costat și de data aceasta viața.

Mesajul lui de aici și de dincolo este: omul se poate îmbunătăți prin artă. Arta îl ajută să se depășească pe sine și să se înalțe spre culmi de biruință, ridicându-și propriul edificiu la înălțimea demnității umane. Și cu cât se va afla mai sus în lucrarea sa, cu atât va fi mai aproape de oameni.

Arta are capacitatea, nu numai de a edifica oamenii, dar și de a-i uni, de a-i aduna de pe cărările lumii, pe căile frumosului și ale adevărului artistic.

Ionuț Cătălin Florea a înțeles acest lucru și a luptat clipă de clipă să se îndumnezeiască prin creația sa.

Lucrările lui respiră în locul său, așa cum au observat și au simțit majoritatea vizitatorilor expozițiilor. Duhul e viu, deși a părăsit trupul de mai bine de 11 ani.

Și într-aceasta constă și valoarea picturilor sale. Pentru că îl oglindesc și-l definesc în cea mai adâncă intimitate. Dovadă că îl reprezintă de atâția ani și parcă intră într-un dialog straniu cu cei ce le privesc cu atenție.

Muzeul din comuna I.C.Brătianu deține lucrări originale și copii ale acestora, pe lângă lucrurile personale ale artistului.

Cine pășește aici, îl cunoaște pe Ionuț îndeaproape.

22 mai 2012

OMUL PURTĂTOR DE DUH

Există duhuri pentru că există oameni, a spus cineva. Fiecare om este purtător de duh. Alcătuit din lut și suflare sfântă, el se va strădui să țină cumpăna dreaptă între materie și spirit. Orice înclinare a tereziei este dăunătoare. Nici numai duh, nici numai carne. Există o măsură de nectar în orice om și în orice vietate. Și mai ales, în fiecare lucrare.

Ne învârtim printre duhuri aidoma. Uneori întîlnim oameni carnali.

Chiar dacă noi vrem să ne lepădăm de duh, duhul nu se leacă de noi până în ultima clipă.

S-a constatat că sufletul omului cântărește 17 grame. Cineva a avut năstrușnica idee de a cântări un decedat, puțin înainte de a-și da duhul și imediat după. A constatat că e mai ușor cu 17 grame.

Dar în aceste 17 grame stă toată viața omului.

Fără ele, omul devine o bucată de carne supusă degradării.

Și locurile au spiritul lor. Și vietățile pământului, ale apei și ale cerului. Ba și cele de sub pământ. Tot ce este însuflețit, tot ce respiră, are suflare de duh. Chiar și un om aflat în moarte clinică, ce respiră cu ajutorul aparatelor. Când sufletul îl păsărește pe om, atunci nu mai e nimic de făcut.

El pornește în marea călătorie pe care o are de făcut spre tărâmul unde este așteptat.

Dar ceva tot rămâne aici. Ceva ce poartă amprenta, amintirea celui care a fost, care va dăinui încă o vreme în memoria celor apropiați.

Oricât de neînsemnat, nu avem voie să uităm un om care a trecut prin viață.

Cu atât mai vârtos, cu cât el a lăsat în urma lui ceva foarte prețios, care poartă numele său și care-l înscrie în veșnicie.

22 mai 2012

PICTURA CA EVADARE DIN COTIDIAN

Fiecare om simte nevoia uneori să evadeze din cotidian, să-și găsească un loc, o îndeletnicire care să-l facă să uite de real și în care să-și afle mulțumirea, satisfacția și bucuria lăuntrică. Fie că e însoțit sau nu, omul dorește acest spațiu pentru sine și, eventual, pentru ființa iubită. Nimic mai normal.

Nu trebuie să fii cine știe ce specialist ca să admiri culorile. Destul ca ele să vibreze în sufletul tău.

Tablourile necesită însă, nu numai o privire fugară, așa cum am făcut eu cu acele capodopere ale Renașterii artistice italiene, văzute la Muzeele Vaticanului. A fost o trecere rapidă, aproape alergând pe culoare, către diverse săli cu exponate în care nu stăteam nici măcar un minut, ca să ne încadrăm în cele două ore de vizitare a Muzeului. Când am ajuns la Capela Sixtină, aproape că n-am observat capodoperele lui Michelangelo Buonarroti de pe tavanul și de pe pereții acesteia. A fost cât o respirație mai

prelungă. Tot albumele de artă m-au ajutat să aprofundez scenele Creației în detaliu.

Trebuie să-ți găsești răgaz, dar mai ales, bunăvoință și deschidere, ca să poți pătrunde în intimitatea artistului, să vezi ce a vrut să spună el în acele forme și culori pe care le-a lăsat pe pânză ori pe carton, sau chiar pe lemn. Pictura necesită răbdare și bunăvoință, altfel, treci pe lângă ea fără a observa detaliile esențiale.

Numeroasele expoziții personale și de grup, atât în timpul vieții cât și după dispariția artistului Ionuț-Cătălin Florea atestă o vocație certă, un dinamism al liniilor, un penel sigur și o îndrăzneală în folosirea culorilor. Mai sunt și alte elemente artistice și tehnice pe care specialiștii le-au sesizat și menționat în observațiile lor.

Nouă, nu ne revine decât să privim cu dioptriile inimii și să apreciem efortul, tenacitatea, voința artistului de a oferi privitorilor opere cât mai valoroase.

23 mai 2012

IDENTITATE

Pictura i-a dăruit lui Ionuț-Cătălin Florea identitatea. Dacă până la acel moment era un tânăr ca oricare altul, la prima vedere, descoperind această artă, el și-a dobândit un nume notoriu și o identitate precisă.

Dacă soarta nu a fost atât de generoasă cu Ionuț, atunci, băiatul de 16 ani, avea să se ia la trântă cu soarta, să o depășească și să învingă.

De ce spun acest lucru, acum, când s-au împlinit unsprezece ani de la dispariția lui?

Pentru că el a învins timpul și spațiul în care era ținut. A transgresat hotarele clipelor, ale anilor, ale întregii sale vieți, atât de scurte.

Prin arta sa, el a întins curcubeul peste lume. Un arc peste timp. Un arc, la al cărui capăt, stă el, înveșmântat în culorile sale, în acuarele și uleiuri, de care nu s-a mai despărțit niciodată. Ele i-au fost aliate în lupta cu vremea.

Identitatea spirituală i-a conferit și aura martirică. Artă i-a cerut sacrificiul suprem, ca ardere de tot, pe altarul ei.

A muncit neconținut. Nu e ușor să scoți în lumină peste 600 de lucrări de pictură, acuarelă, grafică. Cu o singură mână, și aceea aproape infirmă.

I-au trebuit mii de ore de exercițiu la planșetă, la șevalet, la masa de lucru. Artă i-a servit drept hrană și i-a potolit setea. I-a alinat durerile care nu erau puține.

I-a fost mamă, soră, prietenă, iubită. I-a dat totul pentru că și el i-a oferit totul, fără nici o rezervă.

Simbioza aceasta a fost cel mai fericit lucru din viața lui.

Pictura i-a oferit nu numai prelungirea vieții, dar și eternitatea.

23 mai 2012

ARTĂ ȘI AMINTIRI

Sub acest generic s-a desfășurat tripla lansare de cărți dedicate memoriei lui Ionuț Cătălin Florea, în cadrul Târgului de Carte Axis Libri, desfășurat pe Aleea Domnească (spre Elice), în zona P-urilor, în parcul destinat acestei ample sărbători a Cărții.

Ajuns la a patra ediție, Festivalul se va desfășura în perioada 23-27 mai 2012 sub patronajul Ministerului Culturii și Patrimoniului Național. Sunteți așteptați pe Aleea Domnească (spre Elice), la Biblioteca Județeană și la Hotel Galați.

Manifestarea viza lansarea volumelor: Cezarina Adamescu - „*Străjer peste suflete*”, poeme în spirit de haiku, Editura Sinteze, Galați, 2012, cu 10 ilustrații grafice de Ionuț-Cătălin Florea; „*Răstignire pe lacrimă*”- album de pictură și versuri – Editura Sinteze, 2012; și Albumul memorial: „*Amprente pe zăpada privirii*” – scris de subsemnata pentru „*Ionuț-Cătlîn Florea – un pictor cu suflet universal*”, editat la aceeași editură Sinteze, 2012, sub îngrijirea lui Bogdan Constandache și a editoarei Vasilica Constandache.

Toate lucrările sunt bogat ilustrate și constituie o dovadă de prețuire pentru artistul al cărui destin s-a frânt în urmă cu 11 ani, în urma unei boli ireversibile, după ce, vreme de zece ani a stat ținut într-un cărucior cu roțile.

Copiii Școlii „Ion Creangă” din comuna „I.C.Brătianu”, au fost, ca de fiecare dată, nelipsiți, la această lansare a cărților închinat artistului care învățase

la aceeași școală cu ei și bătuse aceleași uliți, în urmă cu 30 de ani.

Ei sunt foarte mândri că un concetățean de-al lor, a ajuns să le poarte faima școlii și a comunei natale, făcându-i cunoscuți în țară și în lume.

Prin concursuri de pictură și grafică, prin poezie și eseu, prin taberele de pictură organizate an de an – vara, ei au dovedit că știu să-și cinstească personalitățile și să le poarte o amintire vie.

Mama artistului, venită din Austria, de la Linz, pentru această comemorare și lansare a volumelor memoriale, a fost foarte emoționată și încântată că fiul ei se bucură, după atâția ani, de aprecierea criticilor și oamenilor de specialitate, dar și de admirația și prețuirea iubitorilor de artă, nu numai din Galați, dar și din alte zone ale țării. Retrospectivele organizate în fiecare an în luna mai, tocmai acest lucru îl arată. Ecaterina Florea a instituit și premiul *In Memoriam Ionuț-Cătălin Florea* acordat an de an, în luna mai, pentru pictură și grafică, unor copii cu nevoi speciale.

Și anul acesta, în data de 7 mai, la comemorarea artistului în comuna I.C.Brătianu, la Punctul muzeal care-l poartă numele, Ecaterina Florea a acordat premii și distincții unor copii talentați care își exersează penelul, dorind să ajungă artiști.

Perpetuarea memoriei artistului Ionuț-Cătălin Florea este o datorie sfântă pentru consătenii artistului, dar nu numai. Este o datorie pentru noi toți, de a-i aminti pe cei care, într-un fel sau altul, prin talentul și străduința lor, au dus mai departe numele țării și a localității natale.

În felul acesta, flacăra vie – aida flăcării olimpice – a culturii și artei – nu se va stinge niciodată și,

din mână în mână, va fi purtată pe Olimp, acolo unde sălășluiesc cei aleși de Dumnezeu să o țină veșnic aprinsă.

24 mai 2012

LEGĂMÂNT PE VIAȚĂ

De îndată ce a descoperit pictura, Ionuț-Cătălin Florea n-a mai părăsit-o niciodată. A fost ca și cum și-ar fi întâlnit marea dragoste și i-a jurat credință la sfântul altar.

Toate clipele petrecute împreună îi produceau o stare benefică, fiindcă așa se întâmplă cu artiștii adevărați: doresc să-și dedice întregul timp artei lor.

A fost o uriașă compensație, un har pe care Dumnezeu s-a îndurat să-L dea tânărului care suferise nespus de mult în urma accidentului și suferea încă. Să spunem că pictura și grafica i-au slujit drept panaceu, ar fi un triumf. A început cu împletitul de coșuri, cu pictura pe sticlă, cu alte activități menite să-i mobilizeze mâinile care nu mai voiau să-l asculte.

Paralel cu programul de kinetoterapie, asistat de un specialist, el a început să frecventeze, pentru a se perfecționa în arta plastică și cursurile Universității de Artă din Linz. Gustul picturii a fost cel mai plăcut și mai dulce pe care l-a simțit vreodată.

Poezia, muzica, pictura, sculptura, i-au deschis o poartă pe care el a intrat hotărât, pentru că ea duce spre lumea devărată. Un paradox: plăsmuind imagini și frumuseți iscate din propriul suflet, te vezi și te recunoști ca fiind cel adevărat exact în aceste imagini. Este chipul tău, redat fidel. Imaginea ta fără oglindă. Nu poți să te

mistifici în propria creație. Acolo ești tu – cel adevărat. Și Ionuț-Cătălin a înțeles acest lucru.

A vrut să se regăsească, așa cum este și nu așa cum îl vedeau alții. Și-a creat o oglindă care nu minte. O oglindă cu memorie. În ea, putem să-l regăsim și noi, cei care nu l-am cunoscut. În oglinda picturilor și a desenelor sale, unde îl vom recunoaște.

24 mai 2012

MAMĂ PENTRU TOTDEAUNA

Deși au trecut atâția ani de la accidentul lui Ionuț, deși au trecut unsprezece ani de la dispariția lui, amintirile mamei sunt arzătoare și parcă mai vii decât niciodată. Nici nu s-ar putea altfel.

Ea le deapănă cu oarecare greutate, fiindcă durerea nu s-a stins. Ea mocnește precum tăciunii sub cenușă.

Uneori, glasul i se sugrumă. Pe șanțurile invizibile de pe obraji, lacrimile își fac cale foarte lesne. E firesc. Cine a pierdut pe cineva (și cine n-a pierdut?) poate să-și închipuie asta.

Ecaterina Florea este o femeie încercată de Dumnezeu în fel și chip. Dar, pe care Dumnezeu a făcut-o mai puternică. A trecut prin zeci și sute de necazuri, traume sufletești, a sărit prin foc și a mers mai departe, cât încă cenușa durerii încă se mai ținea de carnea sa.

Prin tot ce a făcut și face, ea este, pe zi ce trece, o mucenică. Mucenicește în Grădina lui Dumnezeu, în genunchi, pe brânci și pe coate. Și niciodată nu murmură, nu bate cu pumnul în cer, nu cere socoteală nimănui. Doar

plânge în somn. Se tânguie, se zbugiumă, se rostogolește în așternuturi. Atunci și acolo, în vis, durerea ei devine de nesuportat. Și prinde glas...Sugrumat, înnăbușit, tânguitor, aproape neomenesc.

Dimineață se trezește și-și reia programul de jertfă, de luptă, de zbatere în piept cu viața. O femeie lovită crunt, dar nu înfrântă.

Măreția smereniei sale în fața destinului este exemplară.

Doar în somn, lupta se duce încă. Și e inegală.

Se zbate, geme, strigă cu gura închisă. Acesta-i modul ei de a se lua la trântă cu viața.

O femeie pe cât de firavă, pe atât de puternică.

Un exemplu.

25 mai 2012

II. RĂSPÂNTII DE SINE

-litanii memoriale-

MOTO I:

*"Nu pleca
rămâi cu mine
Căci vreau să fiu singur
singur
absolut singur"*
Jaroslaw Iwaszkiewicz

MOTO II:

*"Din această poezie
îmi rămâne
acel nimic
de o nesfârșită taină".*
Giuseppe Ungaretti

O ÎNTOARCERE

Ies din ființă
ca dintr-o carcere.
Moartea aceasta
e o întoarcere...

ARTISTUL

Bolnav de înaltele
spații
vă tămăduiește cu
imensa
lumină lăuntrică...

DESTIN

Născut aici
pe pământ
lacom de cer
sunt!

CA DINTR-UN SOMN

Sfâșiat de neliniști
ca dintr-un somn

de copil
cobor din tablouri.

SETE

Strivesc sub picioare
pământul cu jind
și cerul în brațe
aș vrea
să-l cuprind!

MIRACOL INCERT

Mesaje de dor
îți strig în abis
strivind între gene
roua de prin cuiburi târzii
și vorbele se ramifică
precum crengile unui
arbor pitic
ezitând să-ți pătrundă
lăuntrul
un strop de miracol incert.

JURNAL DE CREDINȚĂ

Mă luminează
doar candela hostiei
și rubinul din sânge
scurs lângă cruce.

Vie de viață –
sunt doar o femeie
murind neîncetat
în cuvântul incandescent
care vă tămăduiește...

ALB UIMIT

Un imperiu de milă
pentru iubitul meu
orb,
iubitul meu orb
ca un strigăt
înăbușit de lopeți
de țărână...

VEȘTI DESPRE TINE

Degetele mele
mi te-au memorat;
îmi aduc ele însele
vești despre tine.
Știu singure drumul
până la ușile tale închise
dar nu ciocănesc niciodată
iar când toate în jur
îmi spun să renunț
eu încep de la degete
o nouă poemă
de dragoste!

NESCRISĂ POEMĂ

Câteva mici simptome
de tulbure grație.
Spasmul de indiferență
urcând precum seva la fruct.
Procesiuni de neliniști
- pasageri clandestini –
deviind traiectorii.
Steaua fiecărui cuvânt
căzător din cuiul memoriei
oacheși magneți atrăgând-o
ca pe un trup de fecioară,
nescrisă poemă...

DOAMNE, MĂ DOARE

Vândut pe-un sărut
mincinos.
Doamne, mă doare
sufletul
până la os!

DOR

Să mă arunc în
prăpastia grea,
fără de margini,
Inima Ta!...

O MÂNĂSTIRE

La temelie
cu Duh de Iubire
durează-mi
în suflet
o mănăstire...

ABIA CÂND SELENE

Un ochi blând
alături de unul necruțător
și sagace –
amândoi ai iubitului
orb de îndelungă absență
și eu izbucnind neașteptat
ca un incendiu
devastând inimă, nervi,
câmpul minat al viscerelor
și stingându-se singur,
abia când Selene,
- palid încercănată –
ca o femeie în zori,
părăsită,
se aruncă subit
sub roțile Carului Mare...

SPLEEN

Ce lesne, ce lesne orbesc
semizeii trufași
încercând să despoaie
lumina
de păsări și fluturi!
Printre spasme lascive
o floare –
în chip de sabie sacră
decapitează urâtul...

CREION

Reflectate în lemn
de santal
degetele pădurii
- haos iubirilor mute –

EȘTI

tot mai gelos
pe împrejurimi,
tot mai puțin înțelept,
și mai vinovat
de câte
nu ți se întâmplă...

COSMOS VEGETAL

Aidoma păsării ruinelor
survolez peste țigle
și stufărișuri
spre vechi locuințe
palustre.
În spațiul acesta
de un verde vital
zidită de vie –
liniștea mea migratoare –
îmi surpă latent
edificiul...

CA UN POEM RĂTĂCIT

Acest adevăr
frumos ca un
poem rătăcit
într-o imensitate
de cuvinte deșarte...

STELE ALE TÂRZIULUI

Nu căuta
în măduva luminii
praf de rugină.
Lasă altora dreptul
să numere pe sărite
cuvintele nescrise
stele ale târziului

tresărind
în fața nevăzătoarei
oglinde...

DUH SFÂNT

Infuziunile Duhului,
icoane migratoare,
flori suave de haruri
înflorind pe hostia inimii,
suspendate de-o scară,
pe care coboară și suie
lumina
la jumătatea drumului
dintre om și divinitate...

MUZICA INIMII

Ce sunete
profunde și grele
se preling
din muzica inimii mele!

CERUL PE DINLĂUNTRU

Dă-mi Doamne, privire
cu care să văd
cerul pe dinlăuntru.
Izvodit din înalturi
oglindă fidelă,

apă curăţitoare de foc
să devin,
ochi de absolută lumină...

PE NEOBSERVATE

Cântecul meu?
jertfă vie
rubinul prelins
pe neobservate
peste mustul
zăpezii...

PĂRTAŞ CU SINE

de parcă aş adormi
vinovat
printre calde ruine;
Altfel cum aş putea
dovedi
că am plâns îndoit
pe movila de timp
fugărind diotime?

VÂRSTELE SPIRITULUI

Înainte spre zenit
în timp ce vârstele
spiritului
îmi devastează

sângele spânzurat
pe creasta nadirului...

SINGURĂTATE

Aer răsrânt
în acordurile unei
sonate de Liszt.
Tandre surâsuri
pe care nu le mai
cumpără nimeni...

VEAC BOLNAV

Lipindu-și pe chip
un surâs de hârtie
oamenii au încetat demult
să se mire,
își aleg stele de jucărie,
sori trași de sfori,
lune despletite, nebune,
și nu mai văd
cum se apropie ca un taifun
străinătatea cea de dincolo
de privire...

COMPROMIS

Vă provoc
detașându-mă vădit

de voi, dragilor,
iubiților mei
cunoscuți și străini,
în numele copleșitoarei
iubiri
care m-ar putea face pe veci,
slujitoarea voastră
smerită...

DIAMANT DE ROUĂ

Surâsul tău
ca un diamant
de rouă
pe fruntea
înmiresmată
a sinelui...

ACROBAT PE AER

Câte cuvinte-mi
trebuie să acopăr
lacome guri
și aerul
neprihănit
să-l spânzur
de încheieturi?

AZUR

Cotropit de
înalt -
pământul
cade-n picaj
pe un crâmpei
de albastru...

ACUM ȘI DE-A PURURI

Stană de piatră
în spațiul primordial
aștept cu înfiorare
din pământul reavăn
de suflet
să se iște – ca din nimic
ființa din bobul de grâu
în stare să mă perpetueze
acum și de-a pururi...

INSTANTANEU

Zidită de vie
într-una dintre acele
tristeți vegetale
cu ochi schimbători
ca agatul.
În liniștea migratoare
îmi iau un răgaz

să-mi enumăr erorile.
Declar război cuvintelor
pentru o vreme
și mă aflu la mine acasă
- oaspete –
împreună cu îngerii serii
așteptând cu evlavie
să izbucnească prin
 zidurile oarbe,
la răspântia a două silabe
ca un mugur imponderabil,
otrava de malachit
a singurătății...

CRAI NOU

În semn de izbândă
sabia noului crai
picurându-ți în vene,
târziul...

VIS CU IELE

Iz de calmă înviere
se petrec în șoaptă anii,
invocații austere
se revarsă din pisanii.

Noaptea umple cu ozon
os cu os țesut sub piele
și-n mișcări de rigaudon

te încing viclene iele.

Umbre stau și umbre joacă
după flăcări despletite
solitar ecou de toacă
pare viscol de cuțite.

Și-n genunea-nchipuirii
stele reci – în caldă – palma
dau miracolul trezirii
privegheat de Mater Alma.

O DEVENIRE

Flămândă, însetată să înot
prin mările mirabile de vise.
Să jinduiesc la crucea de
lumină
ispitele să le prefac în
țândări.

Iubirea, colierul ei de foc
în pletele-mi uscate
să-mi aprindă
când trupul-rug va-ncepe
să se stingă.

Estimp, să mă ilumineze
blând
în verde transcendent,
Rozariul Poeziei...

DOAR MÂINILE

Cuvinte,
agonizând anevoie...
Lucruri mai vii
decât ființele.
Doar mâinile ținuite
în oglinzi mișcătoare,
împletesc de zor
cămașa fără cusătură
a inimii...

SINGURĂTATE

Halucinante clipe de trecut
când orice început
era durut
verigă dintr-un lanț
ros de rugini
singurătate-nfășurată-n
crini...

CA PE O PETARDĂ

Inventează-mi
o stea din cuvinte
s-o arunc
ca pe o petardă
în obrazul,
frumos ca o sferă,
al universului...

FIESTA

Gânduri puzderii:
capete sumbre de monștri.
Durerea
tropăie sacadat în saboți
urmând nesilită
până la capăt
Muntele Căpățânii.
Cu lumina pascală în suflet
înalt imnuri de
glorie searbădă morții
în această noapte
de sărbătoare
severă și crudă...

ALUATUL BUN

Din mila Ta
divină
statornică-n iubit,
eu însămi sunt aluatul
cel bun de plămădit...

DOAMNE!

Inima Ta
despic-o în două
și pune-mi în piept
o inimă nouă!

CHEMĂRI SPRE ADÂNC

În cântecul sirenei
moare zilnic
câte un înger
chiar dacă nu se anunță
furtună
pe mările unde roiesc
virtuali pescăruși
smulgându-i aerului toate
promisiunile.
Scăldându-se-n azur
călători însetați de sublim
pradă unei memorii
despotice
încă mai strigă numele
iubitelor
în timp ce monstruoase
oglinzi
simulează cu dezinvoltură
în mișcări circulare,
dulci chemări spre adânc...

RUGĂ SCULPTATĂ

Inima Ta
rugă sculptată
în lacrimă...

PRINTRE CUVINTE

Umblu hoinară
printre cuvinte
mirene,
într-o sahară
plină cu stele
viclene...

FIRE DE LUMINĂ

Doamne,
de Tine mă leagă
fire subțiri
de lumină...

CU RESPIRAREA

Scriu
cu aerul mut, alburii,
cu suflarea întretăiată
vă scriu,
cu respirarea...

CA PIETRELE

Triumfătoare
trădările
înfloresc ca pietrele
pe spinarea lui Sisif
necunoscutul...

JIND

Să mă ascund,
ah, de mulțimea
de ochi invizibili,
printre cuvinte!

MOISE

Mut de privire,
învins,
lângă Rugul
cel pururi
aprins!

MÂNGÂI CERUL

Ca să-mi stăvilesc
iubirea
mângâi cerul
cu privirea...

URME

Pe o vestejită
hartă
urme de fântână
spartă!

CASTEL INTERIOR

Dumnezeu și
suflet
între patru ochi.

CUMINECĂTURĂ

Haină fără
cusătură,
sfânta cuminecătură!

CUI SĂ FI FOST

Doamne, cui
să fi fost
singurul rost,
adăpost?

CÂTĂ IUBIRE

Câtă iubire,
Doamne, mă speriu,
cât un imperiu.
Câtă iubire
mă-mbie
o dinastie.
Mă cert
și nu în deșert
de cât iubit
irosit!

DE PARCĂ UN ÎNGER

Zbor
de parcă un înger
aș vrea să dobor.

Levitez
de parcă un înger
aș vrea să visez.

Aripi îmi cresc
de parcă un înger
aș vrea să iubesc.

Aștern peste noapte
izmă la căpătâi
de parcă un înger
aș vrea să mângâi.

Mă răsucesc în așternut
de parcă un înger
aș vrea să sărut.

Mi-e bine, Doamne,
ce bine!
De parcă un înger
se naște în mine!

ÎN LARGUL TĂU

Învață-mă
cum să mă simt
în largul tău,
suflete...

ÎN PREAJMA

Fără amnar
se aprind vetrele.
În preajma
Duhului Sfânt
tac rugându-se
pietrele...

CEL DINTÂI

Cuiul morții
cel dintâi
mi se-nfige
în călcâi...

BACOVIANĂ

Scriu, scriu, scriu,
dusă pe pustiu.
Scriul mă seduce
scriu despre o cruce.
Cine mai desparte
dragostea de moarte?
Scriu, scriu, scriu
până nu-i târziu.
Scriu, scriu, scriu,
poate o să-nviu.
Când mă voi opri
mă vor răstigni...

DE PE UMĂRUL TĂU

A mai apus un zeu
de când descos
de pe umărul tău
sidefiu
petalele de chiparos...

MĂ BIRUIE JINDUL

Mă biruie jindul
de contopire
cu Însuși Fiindul...

INIMĂ, TU

Inimă – tu,
lectica
Domnului!

SÂMBURE ÎNFLORIND

Pântec rotund:
sâmbure înflorind
în aproapele...

UMBRE DE LUMINĂ

Cu gura arsă de nevină
mai lupt cu umbre
de lumină

și în acorduri triumfale
înălț în suflet
catedrale...

OAMENI

Dragilor mei,
vă conjur,
nu trageți cu armele toți
sub stângul meu sân.
Inima-i plină
de aur și platină.
În aerul pur
vie rămân
cât timp cuvântul
nu mi se clatină...

SFÂȘIIND SECUNDA

Unde-s lujerii de ghimpi
doar cu ei să mă alini,
sfâșiind secunda-n timp
movii lujeri de ciulini?
Unde sunt ciulinii-crini,
căci suntem ca doi străini.

TRECERE

Os cu os
mă descos.
Pas cu pas

urme las.
Fir cu fir
mă prefir.
Lepăd piei,
anii grei.
Curg, curg, curg
spre amurg.
Chip durut
intru-n lut...

ÎMI IAU POEZIA

chezașă
și-o trag peste trup
ca pe o cămașă...

SINGULAR, COLECTIV

Nu plânge,
nu ai motiv.
Ți s-a dat
un destin singular
sugrumat de-un destin
colectiv.

AUTUMNALĂ

Adorm pe brațul tău
pe când
o rază mă sugrumă
blând...

PUNE-MI SEMN

Ține-mi inima în frâu
și cu stele pune-i brâu.
Strânge-mi talia subțire
cu inelul Tău de mire.
Când mă aflu la răscruce
însemnează-mă c-o cruce...

STARE DE DUH

Știi?
Mă conții.

UMBRA TA SINGURĂ

Cât cer deasupra-ți
cât cer
pe când umbra ta
singură
colindă prin lume...

ȚINTĂ

Mă-mbeți
cu parfumul de mosc
când mă privești
drept în ochi,
așa cum doar eu te cunosc,
blândă moarte.

LOGODNA CU APA

Urme de fântână
spartă
dau în vileag
logodna ta simplă
cu țărâna și apa.

CA BLÂNDUL IOV

Scufundat într-o lacrimă
voi adormi plin de istov
ca blândul Iov;
Voi adormi
susținut de aripa
celui care din lut
m-a făcut...

APOSTOLATUL IUBIRII

Flaconul cu apă de nard
pecetluit cu franjuri
de iarbă suavă;
sipetul ars
de torța iubirii –
miresme împrăștiindu-se
și părul - ca un ștergar
fastuos
despletindu-se din agrafe.
Lacrimi în țandări
spală și zvântă
picioarele sfinte...

IREMEDIABIL

Pe coridoarele nopții
singurătatea
horcăie într-un
sinus!

CARE STEA?

Dintre atâtea
falsuri desăvârșite
cum poți ști
care stea e
adevărată?

AMURG

La lumina cernelii
cuprind cu brațele
orizontul
într-o superbă
îmbrățișare de adio.

SCĂRI DE AER

Cu ochii pe stelele
văduve
urc și cobor
scări
sprijinite de aer.

NECUNOSCUȚ

Așa ai rămas
pentru mine:
necunoscut,
ca o icoană
nezugrăvită de
mână umană...

BUZUNARUL ABSENȚEI

În târziul castanilor
caut umbra cuvenită
amforei mele de liniște
scoțând câte o batistă
din buzunarul absenței
pentru fiecare cuvânt
dispărut ca un ac
prin urechile timpului...

STARE DE URGENȚĂ LIRICĂ

De șaptezeci și șapte
de ori câte șapte
m-am înfierbântat
și-am plâns frenetic
în ropote
pentru liniștea
pe care vreau azi
să ți-o strecor
cu de-a sila, în suflet...

SUPUSĂ MEMORIEI TALE

Cad cu fruntea
pe sufletul tău
somnoros
în spațiul dintre carne
și os,
acest ermitaj -
loc de dispută pentru
celulele vidului.
Astfel mă aflu supusă
memoriei tale
o formă a (pre)vederii
rostogolindu-se - stea -
pe firmamentul absenței.

DE BUNĂ VOIE

Bieți clauni făcând reverențe,
așa-zisei nunți de rutină,
noi nu suntem decât
mânuiitorii iscusiți de butoane
simulând cu fervoare
moda căzutului în genunchi,
confundând deseori iubirea
cu satisfacerea simțurilor,
într-un timp când
nici beteala nici voalul
nu mai păstrează aceleași
mirosuri
iar pânza nupțială
scăldată-n vopsea purpurie,
din umbră, licită vânzarea.

ARDERE ÎNALTĂ

Neliniștită, mă-nalț
aidoma flăcării
care se consumă pe sine,
înghițită de
propriii șerpi
arzând fără scrupule.

HIPERACUZIE

Aud respirarea greoaie
a unui întreg
eșafodaj de cuvinte
apăsând pe umerii
delicați
ai văzduhului...

ABSENȚĂ

Gândul meu
se insinuează
prin arcada ferestrei
în odaie la tine
izbindu-se
de fumul gri-albăstrui
al tulburătoarei
absențe...

HALO DE SPERANȚĂ

Gresia fiecărui cuvânt
umezită de roua
cu miresmele iuți
ale trupului verii.
Respirație pribegind
printre coapse de blând
minotaur.
Efemer adăpost
între galbene scoarțe
ca și cum singurul
drum de-nceput,
închis ar pieri
într-un halo de speranță...

SETEA DIN TRUP

O stranie respiraie
își află sălaș samavolnic
în jarul materiei tale.
Rigoare impusă,
terapeutică,
pe când adulmecii cu
dulce nesaț
nebănuite esențe.

Setea din trup
amenință echilibrul,
despică prima zăpadă
a sângelui
și dezlănțuiește
ispitele!...

N-AI ȘTIUT NIMIC

Cu mers imperfect
ai venit
în viscolu-nceputului.
Parcă plecând ai venit
presărând
licori și smirnă prin aer,
mireasmă de crin și agave.
Un zar pierdut
ce-a fost câștigător.
Sunt lucruri
descifrate pe degete
ca niște noduri semantice...

ÎN NEMĂRGINIRE

Suavă germinație
de duh
sub orizontul tainic
îngăduit privirii.
Trupuri fosforescente
se rășfrâng,
exultând de candoare,
în nemărginire...

AICI PE PĂMÂNT

Columbe-nfoiate
risipite-n ether
cuvintele-n care
și astăzi mai sper.

Din venele lor
beau lapte și miere.
Și cui să le dăruie
când nimeni
nu mi le cere?

MERS PE VOCALE

Un nimic învelit
de-o nălucă,
mers imperfect
pe vocale
greieri suiți
pe-o ulucă...

CANTATA PROFANA

Nu mai putem să zăbovim
făgăduința e prea grea.
Suntem prea timp
să mai fugim
din calea stingerii
de stea...

SCRII PE AER

În timp ce vânători
iscusiți
împușcă balene și foci
în arhipelaguri nipone
cineva mereu pleacă,
cineva mereu vine

iar tu scrii pe aer
un prolog nesfârșit
cu sughițuri
impare...

ÎNTR-O NOAPTE

Incendiată de alb
într-o noapte
cu insomnii de cristal,
străbătând pieziș
drumul până la șansă
vei desăvârși
scheletul unei idei
fără să bagi de seamă
cât e de inutil...

OGLINDA ÎNTOARCERII

A ieși provizoriu
din propria-ți umbră
(îneacă de prea sumbra lumină),
cu sângele zgâriat
de secunde
traversând franțe de vis,
italii de spumă și ceață.
Cine și cu ce rost
își ascute gheare cuminți,
să sculpteze statuia ta
ecvestră
în oglinda întoarcerii?...

EPITALAM

Din ce în ce mai puțină
nevoie de vocile noastre.
Cântecele se cântă
pe sine,
- suav epitalam –
Celelalte accesorii
sunt palide sosii
subțiate-n ether,
ale singurei unități
perceptibile: tu.

NU CUNOSC JIND

Rănesc pământul
cu tălpile goale.
Oasele mele
s-au subțiat în adânc
în finissime,
de liniște grele,
secunde.
Nu cunosc jind
pentru nici o venire
pe lume...

CE-A FOST DE SPUS

La spectacolul sângelei
clocotind de sughituri
țin frâiele anilor

pentru repetiția generală.
Ce-a fost de spus
s-a tot spus.
În noaptea avanpremierii
uit cu desăvârșire
toate replicile
pe când ursitoarele
strecoară lacrimi fictive
în dansul condurilor...

CONVENIENȚE

De nesuportat
caznela
la care este supus
creatorul himerelor,
pentru unicul scop
de a-i face pe oameni
să zâmbească
în silă...

CURCUBEU

Aer împietrit
în culori
și miresme...

RADIOGRAFIE

Sufletul meu –
o știmă cu note suave

ronțăite de carii
atâtor îndoieli
și neliniști.

EUHARISTIE

Partea stângă a sufletului
peste partea dreaptă
a sufletului
suprapuse perfect;
spinii din trup,
inima plină de pietre
mărunte, mărunte;
străinătatea privirii –
căușii de pumni înghețând
răsuflarea:
gesturi-năluci se-nfășoară
în voaluri de purpură;
azima frântă ca pentru Cina
cea de pe urmă,
ambrozia sângelui
inundând încăperile Cerului
de unde Cel Răstignit
ne iartă păcatele...

RUGĂ

Dă-mi Doamne
să beau
din Lumina măiastră
pe care eu
o numesc
Dumnezeu...

CURGERE LINĂ

Timpul meu personal
este egal
cu o curgere lină
de pură lumină.
Scânteii alunecând
feeric
printre fărâme
de-ntuneric...

ICONOSTAS LĂUNTRIC

Să rostești atâtea
silabe
cât doar e nevoie
ca să te faci auzit
în clipa când cerul
dispare subit
în sinele tău,
contopindu-se cu
iconostasul lăuntric!

SUB RAZĂ-ȚI BLÂNDĂ

Vreau să mă semeni,
Doamne, adânc,
în bun pământ,
să nu mă tem de ploaie
ori de vânt...
Și-ntr-un târziu
din aspru, reavăn glod, să cresc

sub raza-ți blândă
și-n soare să dau rod...

LACRIMA

Lacrima
cu care plâng
pentru Tine vreau
s-o frâng.
Pentru Tine s-o păstrez
ca pe-un viu zălog
la crez...

PÂRGĂ

M-ai ales
întru iubire
pârgă
pentru nemurire...

NOLAND

Iubire – tu
pământ al nimănui.
Zâna cometelor
se lasă așteptată.

AURORĂ

Exodul luminii
devorând

bucătură cu bucătură
zariștea asimetrică...

DUH MILOS

Ce pace sfântă!
Duhul milos
mi se împlântă
până la os!

O NOUĂ TÂLCUIRE

Lasă-mă să-ți trăiesc
viața, o clipă,
în universul cel nevăzut,
să urc în trupul morții tale,
și trecerea mea
mistuire de spirit
prin tine,
jertfă curată să nască,
pe crucea răscumpărării,
o nouă tâlcuire a vieții
și a morții...

EUHARISTIE II

Din icoane mă îmbie
sfinte flori de
semenic,
sfânt Cuvânt
de carne vie!

EPIFANIE

Lacome limbi de purpură
se devoră una pe cealaltă.
Mănunchiuri de ochi
mușcă orizontul.
Fiecare e înlănțuit
și dezlănțuit totodată
în sine.

DUH DE RUGĂCIUNE

Jertfa Ta de pe
altare
- aerul de respirație –
Geamăt mistuit pe strune
într-un Duh
de rugăciune.

GOL PLIN

Sufletul meu
o urnă plină
cu particule infinite
de azimă...

POEM ALB

Tăcere –
văzduh suspendat

într-o îmbrățișare
furată...

ARABESCURI

Promisiuni
pietre azvârlite-n
fântâni
stârnind cercuri
concentrice
de dor și neliniște...

CA-NTR-UN VITRALIU

Suspendată de-un fir
de la zenit la nadir
executat acrobații
vlăguită de-atâtea ovații
și prăbușindu-mă
într-un ropot
de aplauze
ca-ntr-un vitraliu
pe masa de vivisecție...

MIT

Pe Olimp
se despletesc
secunde
de mirajele
umbrei...

ARHEOLOGIE

Inscripții
pe o tăbliță
de-argilă
despre o fără de
seamăn
idilă...

CERCUL DE CRETĂ

Într-un ochi
un șoarece alb
ronțăie lacom,
cercul de cretă...

LIMBAJUL MÂINILOR

Storuri albe
peste neșansă
limbajul mâinilor
memorând.
Învăț să mă slujesc
de propriile arderi.

VIATIC

Cortul trupului
să-l depun cu smerenie
ca pe o piatră

la edificiul
celui care mi-a dat
aerul de respiraie
din sfântul lăcaș
de iubire
al unui viatic...

NICIODATĂ DE-AJUNS

să te iubesc
cu prisosință
fără gândul ascuns
că niciodată
nu va fi de ajuns!

POEM ROND

Bărbați
cu inimi dorminde;
femei cu trupuri mai treze
decât inimile –

Un coltuc de cuvânt
mai stăruie în timp ce
ultimul vis
se destramă din ochiul
încătușat în orbite...

SOARE ASCUNS

Nimic nu mă mai
atinge.

Nici șoaptele-ți
incitante,
nici rugămintea aproape
umilă,
nici jubilația extazului
în adorare de sine.
Astăzi mă luminezi
ca un soare
ascuns.

SUFLETUL APEI

Însetații așteaptă
să-și mântuie arșița
sub umbră de eucalipt
iar apa
se golește de conținut
rămânând doar pojghița rece
a unui aer împins
până la orizontul extrem.

Întețindu-se molcom
- sufletul apei –
în luptă cu aerul rău.
Oxygenul nesaturat,
mâzgă a luminii lăuntrice.
Lacrimi de lemn
putrezesc catargul
înțoarcerii.

MÂNTUITOR

Singur în mijlocul vostru
călcând pe fisurile
rămase în urma seismului,
iată-l, se-apropie,
ridicând pe grumaji
lemnul tare ca fierul
de clopot,
lemnul intens rezonând
al fărădelegilor lumii...

ÎMPREUNĂ CU UMBRA

Îngeri plutesc
pe Calea Domnească.
Împreună cu umbra
mă mirui de dor
călcând imperfect...

STARE DE SUSUR

Permanentă
stare de susur,
soare năucitor,
cotidian – a trăi –
sub cupola absurdului
câmp fără nimb.

CALM

Noapte,
vino să mă-nveleşti
cu privirea!

UZURPARE DE LINIȘTI

Între naștere și murire
uzurpare de liniști.
Un copac răsădit
și uitat
îți divulgă sentința:
deja s-a prelins
viitorul...

ÎN NOI ÎNȘINE

Ca o floare de
eucalipt
deschisă în aspru
deșert
sila –
și umbra ei
în noi înșine...

APARENȚĂ

Supune-te limbă și curgi
spre unicul drum înainte –

Cuvântul.
Gură sălbatică – taci!
Dedesubtul cuvântului –
gândul...

CONSECUTIV

Cariatidă matură
în arhipelagul de vis
al absenței
în vreme ce tu mă ignori,
consecutiv,
mă luminez,
mă întuneric...

CU PRIVIRILE INIMII

Mă uit la sufletul tău.
Mă uit cu privirile inimii.
Ca printr-o lacrimă.
Ca printr-un grăunte
de chihlimbar mă uit.

De pe tărâmurii pustii
se aude ecoul
Litaniei Lauretane...

VREMEA UITĂRII

Vine sortită
vremea uitării,

birul iertării
fiind plătit.

Vine sorocul
viselor foste
când nenorocul
- pom desfrunzit –
în loc să te coste
e gratuit.

Vine degrabă,
vine ițit,
vremea iertărilor
și-a împăcărilor
fără sfârșit...

SCAME ÎN VÂNT

Mirabilă facere
magic cuvânt
os de lumină
în trup de pământ!

Sculptură pe aer,
nescris legământ,
limpede vaier
- har deopotrivă –
celor ce sunt
fără știință
scame în vânt!

DE ATÂTA IUBIT

Mă dor irișii
de atâta privit.
Mă dor urechile
de prea auzire.
Inima mă doare
de atâta iubit.
Doamne, de când m-ai luat
în stăpânire!

ASTFEL...

Să locuiesc în a fi
alături de Cel
care vrea să-și
împartă cu mine
dreptul la noapte
și zi...

POEM

Dumnezeu
mi-a scris
pe tablele inimii
un poem:
Lutul ființei tale
să-l plăsmuiești
aidoma chipului blând
al Neprihănitei...

TREPTAT

Partea cea
muritoare din tine
- mană curată -
înghițită hulpav
de viață flămândă...

DUH REÎNNOIT

M-am scăldat
în ploaia de rouă
a Duhului Tău Preasfințit,
până, Doamne, am simțit
sufletul meu
reînnoit...

DE-AȘ PUTEA

O Doamne,
de-aș putea să-ți șterg
sudoarea frunții
cu surâsul meu!

AM PUTERE SĂ SPER

că-ntr-o zi o să-ți cer
să mă însoțești
într-un colț însorit
de grădină
spre ținuturi cerești
la nesfârșita lumină...

DESCHIDE-ȚI OCHIUL

Deschide-ți ochiul
vederii,
ochiul din suflet,
cel treaz
și îndoiala ucide-ți.
Deschide-ți ochiul
din minte
să-ți afli divina
sorginte...

CRÂMPEI DE LUMINĂ

Ochii mei mângâie
întunericul dimprejur
și-ntr-un imens
clar-obscur
în curgere lină
numele tău se prefiră
într-un crâmpei
de nespūsă Lumină...

CINE, STAVILĂ SĂ PUNĂ?

Cine poate să afle
hotarele
vrerii divine
sau cine
stavili poate să pună

Soarelui să nu mai
răsară,
să nu mai apună?...

SPRE PARADIS

Brațele larg
ca un catarg
și le-a întins,
și răstignit
ne-a netezit
drumul de vis
spre Paradis.

OAZA NUMITĂ ISUS

Stele se frâng și se sting
norii plâng când se-ating.
Sori cu sori explodează,
pământul vibrează.
Loc liber nu prea este
sub cer;
iar omul, stingher,
cu jind privește în sus
ca oaza numită Isus...

CUVÂNTUL TĂU

Cuvântul tău e ploaie
pentru mine,
mă spală, mă înviorează,

pământul inimii
îl ară
și tot lăuntrul
mi-l fertilizează...

AM VĂZUT LUMINĂ

Desăvârșită jertfă
și senină.
Prin moartea Sa
eu am văzut
Lumină...

LACRIMA TA

Mă înarmez
cu răbdare și dor
și vin să-ți șterg
cu iubire
lacrima ta de ivor...

ÎN SINELE MEU

Să mă las locuită
de lumină și taine
lepădând anotimpii trecuți
ca pe haine;
Orele toate – făpturi înrudite
să se predea
în mâinile mele smerite.

Apoi să aştept,
odată cu luna,
Cuvântul cel Întrupat
în sinele meu
totdeauna...

CONFESIUNI

Neîntoarceri
hăituindu-se-n cerc
- deziluzii –
fără zi de duminică.
Gând în spirală,
ploi cu duiumul,
arome, ispite,
mărturisiri fără rost.

Toate porţile ferecate
acestui arhitect
şi constructor
de fum...

ÎN IUBIRE ETERNĂ

Duhul lumesc şi
duhul ceresc
în carnea mea cresc.
Nădejdea trimisă de cer
o tac şi o sper.
Inima mea se prosternă
în iubire eternă.

Nu tac în zadar.
Într-un târziu aflu har.

Harul cel sfânt al iubirii
Aceluia
de la care purced
toate minunile firii...

MÂINILE TRUPULUI, MÂINILE INIMII

Întinse – mâinile trupului
în timp ce mâinile inimii
zăbrelite,
cu pumni învârtoșați
în care se ascund
semințe-nflorite-n pământul
de suflet,
în ochi de cuvânt,
unde nu mai răzbate
izbăvitorul isop
iar apa moare și ea
zgribulită de frigul
mocnind, al ispitei...

MĂ NASC REPETAT

Îmi sfâșii sufletul
în bucăți
și-l așez în palmele
voastre
ca niște căngi iluzorii.

E ca și cum
pe mine însămi
mă nasc repetat
uitând placenta în
propriile mele viscere
și apoi îmi abandonez
fătul sufocat
de prea mult ozon,
într-o gară pustie...

ÎMI EȘTI

În restriștea mea
adâncă,
mi-ai fost stâncă.
În căderea mea ușoară
mi-ai fost scară.
În umbrita mea culoare
ai fost raza mea de
soare.
Până și-n rostogolire
îmi ești sprijin
și iubire...

PE CREȘTETE DE SFINȚI

E ora când
cu glas de taină
ne cheamă blând
părinții din părinți.
Se-nalță spre cupole

rugii fierbinți.
E ora când se-aprind
aureole
pe creștete de sfinți...

26 noiembrie 2012



CUPRINS

I. VEȘNICUL EFEMER: Un fiu al Dobrogei văzut	3
într-o suită de ipostaze	
SUB SEMNUL INFINITULUI	4
ZIUA PERSOANELOR CU DIZABILITĂȚI	11
CU BANII PENTRU ÎNMORMÂNTARE	13
A SCRIE CU MINTEA SAU CU INIMA	15
SCRIERI, DESCRIERI	16
UN TIMP AL REGRETELOR	17
ȘI UNUL AL FĂGĂDUINȚEI	
UN OM ȚINTUIT DESENEAZĂ	19
NUDURI ÎN MIȘCARE	
IERI, AZI ȘI DE-A PURURI	20
TERIBILA PROVOCARE	26
UN TIMP AL NETIMPULUI	27
UNUL DIN FIII DOBROGEI	28
MEDITAȚII DESPRE ARTĂ, VIAȚĂ ȘI MOARTE	30
KATIA ȘI VISUL	34
SCRIU PENTRU CĂ RESPIR	38
FRÂNTURI DE SUFLET RĂSFRÂNT ÎN	40
CULOARE	
CREZUL ARTISTIC	43
MÂNA CU MIROS DE CULOARE	44
ARTA CA TERAPIE ȘI CA MOD DE A EXISTA	46
UN ANUME FIOR METAFIZIC	49

REAZEMUL CRUCHI	51
LIBERTATEA SCAUNULUI CU ROTILE	53
PUTEREA DUHULUI	55
TERAPII ALTERNATIVE	57
O MAMĂ CARE CONTINUĂ VISUL FIULUI	58
CÂTEVA LACRIMI DE MIR	60
N-AM AVUT TIMP...	61
ARTIȘTII ȘI SOCIETATEA	63
ARIPI PASTELATE	65
ECHILIBRU ȘI ARMONIE	69
LUPTA CU INERȚIA	71
A FRĂMÂNTA PÂINEA CULORILOR	72
OMUL PURTĂTOR DE DUH	74
PICTURA CA EVADARE DIN COTIDIAN	75
IDENTITATE	76
ARTĂ ȘI AMINTIRI	78
LEGĂMÂNT PE VIAȚĂ	80
MAMĂ PENTRU TOTDEAUNA	81
RĂSPÂNTII DE SINE: Litanii memoriale	83